

Internationale Tentoonstelling

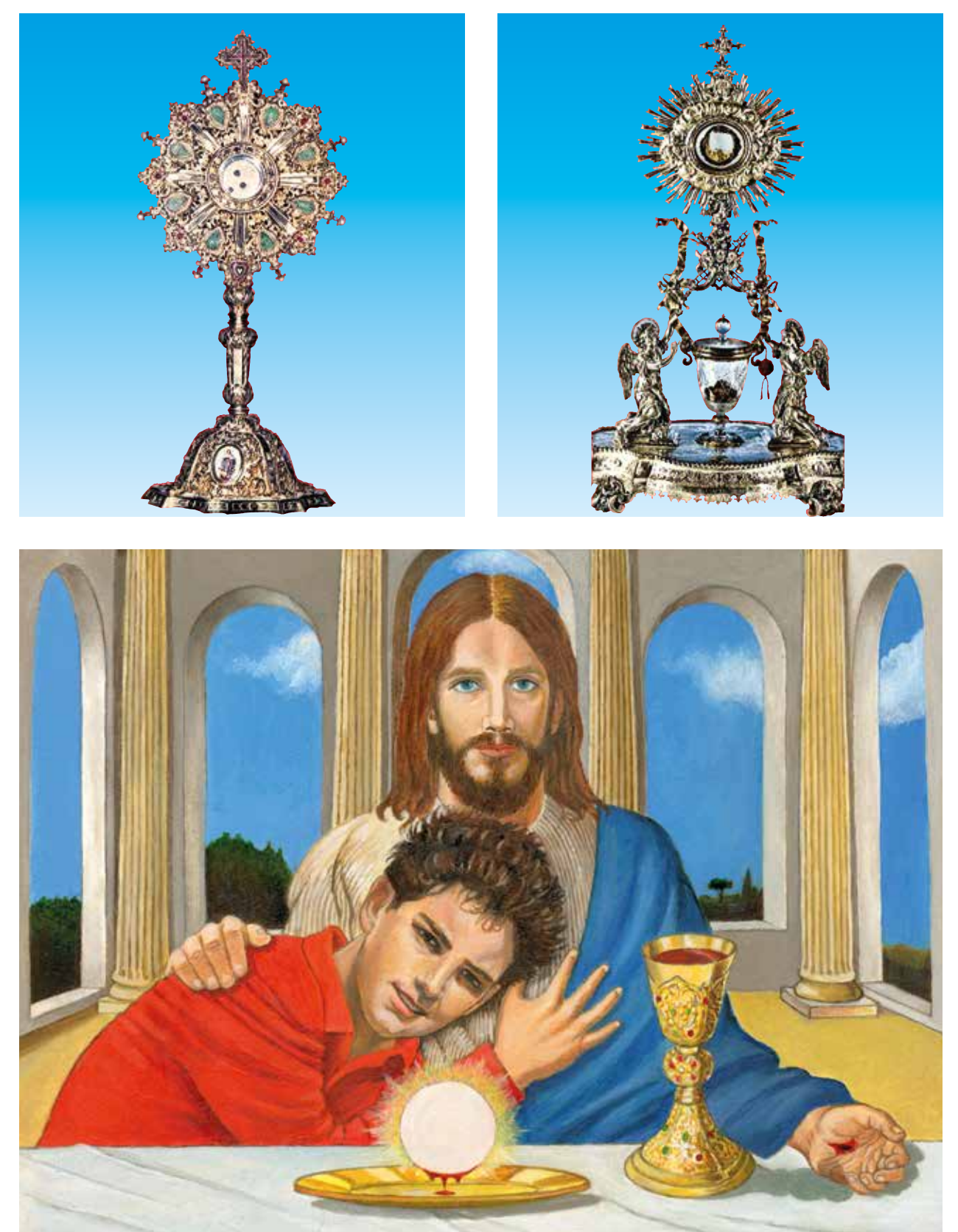
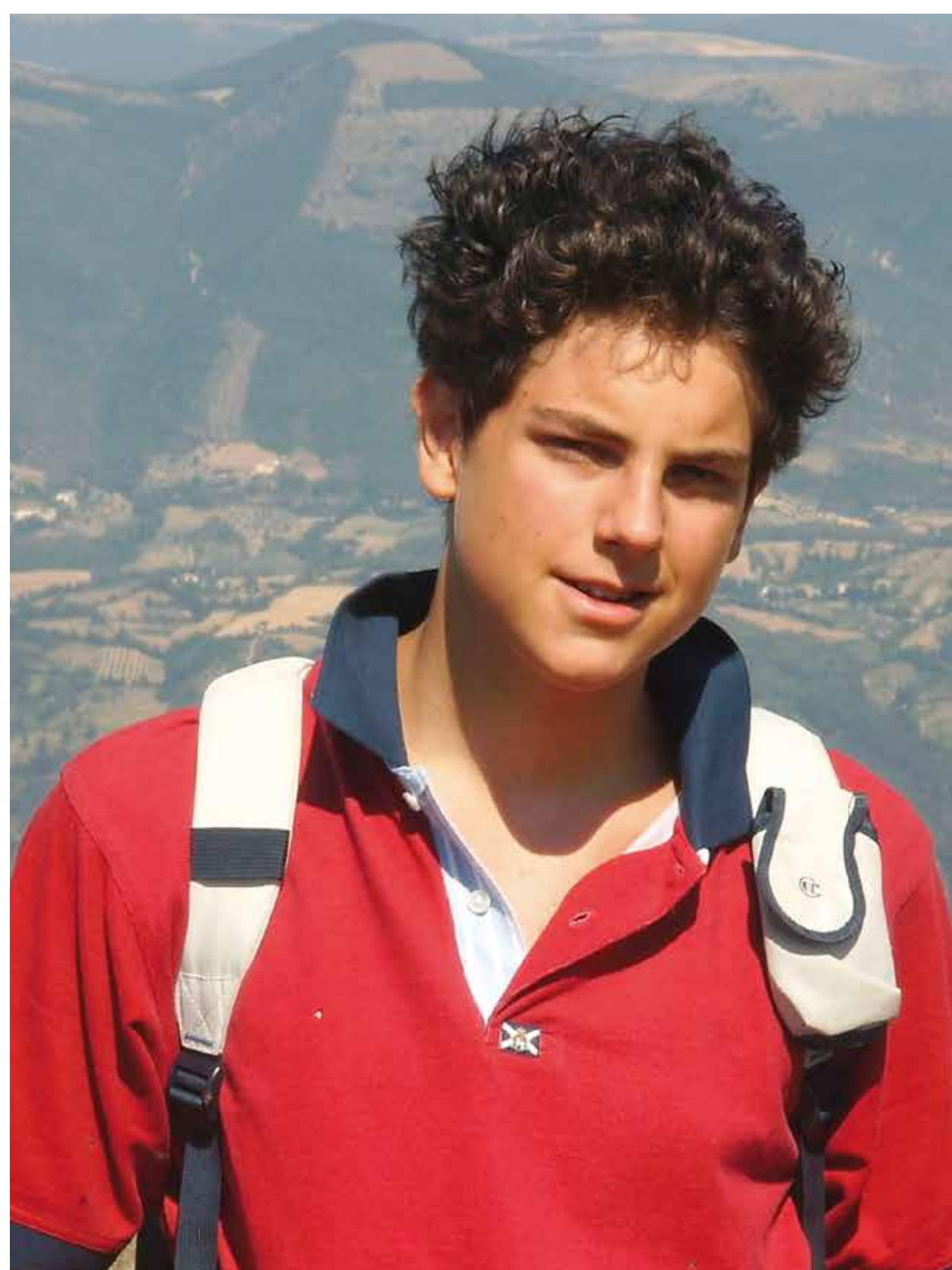
DE EUCHARISTISCHE WONDEREN

VAN DE WERELD

Verzameld en ten uitvoer gebracht door Carlo Acutis

Dienaar van God Carlo Acutis
(Londen 3 mei 1991 - Milaan 11 oktober 2006)

Mijn levensdoel is om altijd met Jezus verbonden te zijn. Met deze weinige woorden vatte Carlo Acutis, die op 15 jarige leeftijd aan leukemie overleed, de opvallende hoogtepunten van zijn brief samen; "Leven met Jezus, voor Jezus en in Jezus"¹. Wij citeren zijn eigen woorden: "ons doel moet zijn; wat is oneindig en niet wat is eindig." "De oneindigheid is ons thuis, maar we worden al sinds mensenheugenis verwacht in de hemel. Hij zei ook; "Iedereen is met een eigen identiteit geboren, maar vele sterven als kopieën. Om te komen tot dit doel en niet te sterven als kopieën, zei Carlo dat het Woord van God onze kompas moet worden en wij dat steeds moeten overdenken. Om dit doel te bereiken heb je speciale middelen nodig; dit zijn de sacramenten en het gebed. Carlo plaatste het Sacrament van de Eucharistie midden in zijn leven en noemde het "de snelweg naar de hemel".

Mijn levensdoel is om altijd met Jezus verbonden te zijn. Met deze weinige woorden vatte Carlo Acutis, die op 15 jarige leeftijd aan leukemie overleed, de opvallende hoogtepunten van zijn brief samen; "Leven met Jezus, voor Jezus en in Jezus". Wij citeren zijn eigen woorden: "ons doel moet zijn; wat is oneindig en niet wat is eindig." "De oneindigheid is ons thuis, maar we worden al sinds mensenheugenis verwacht in de hemel. Hij zei ook; "Iedereen is met een eigen identiteit geboren, maar vele sterven als kopieën. Om te komen tot dit doel en niet te sterven als kopieën, zei Carlo dat het Woord van God onze kompas moet worden en wij dat steeds moeten overdenken. Om dit doel te bereiken heb je speciale middelen nodig; dit zijn de sacramenten en het gebed. Carlo plaatste het Sacrament van de Eucharistie midden in zijn leven en noemde het "de snelweg naar de hemel". Nadat hij met 7 jaar de eerste communie had gedaan, ging Carlo elke dag naar de H. Mis of het rozenkransgebed. Hij probeerde altijd de eucharistische devotie te praktiseren en hij was er van overtuigd door voor de Eucharistische Christus te staan, men heilig zal worden. Carlo vroeg zich ook vaak af waarom er lange rijen mensen staan bij een rock concert of een film, en niet zulke lange rijen voor de Eucharistische

Christus. Hij zei dat de mensen zich niet realiseren wat ze missen, anders zouden de kerken zo vol zijn dat je er haast niet meer in kunt. Hij herhaalde steeds vol vuur dat Christus aanwezig is in het H. Sacrament op dezelfde wijze als 2000 jaar geleden ten tijde van de Apostelen en dat de mensen daarna steeds ver moesten reizen om hem te zien, terwijl wij het geluk hebben dat de kerken dichterbij zijn. Hij zei: "Jeruzalem is vlakbij." In zijn tijd, als een goed catecheet, deed hij zijn best om nieuwe wegen te vinden om andere te helpen om zich te versterken in het geloof. Daarom liet hij ons zijn tentoonstelling na, als een erfenis waar in de Wonderen van de Eucharistie staan. In 2002 toen hij de meeting bezocht Rimini Exhibition, besloot Carlo om een expositie te maken over de erkende wonderen van de Kerk. Dit veeleisende werk duurde ongeveer twee en half jaar en was ook zijn familie betrokken. Het geestelijk effect hiervan was niet voorspelbaar. We bevestigen dat de tentoonstelling wordt gehouden op alle 5 continenten. Veel parochies vroegen of het materiaal verzameld kon worden in een catalogus, met daarin een voorwoord van Kardinaal Angelo Comastri, aartspriester van de Pauselijk Basiliek van het Vaticaan en Vicaris Generaal voor Vaticaanstad en ook door Zijne Excellentie Mons. Raffaello Martinelli, toentertijd hoofd van de Congregatie

van Geloofsleer. Vanaf dat moment, gezien de resultaten, heeft de tentoonstelling wonderen verricht. Alleen al in de VS, *met dank aan de Ridders van Columbus*, de Kardinaal Newman Society, en de *Real Presence Association en Education*, en support van Kardinaal Edmond Burke; wordt het vertoont in duizenden parochies en meer dan 100 universiteiten. Het wordt ook gepromoot door verschillende bisschoppelijke conferenties, o.a. op de Filippijnen, Argentinië en Vietnam etc. Het kwam zelfs tot in China en Indonesië. Belangrijke basilieken en heiligdommen hebben Carlo's tentoonstelling ontvangen, ook het heiligdom van OLV van Fatima bij gelegenheid van het eeuwfeest van Francisco Marto. Het is mogelijk om een virtueel bezoek te brengen aan de plaatsen waar de wonderen hebben plaatsgevonden t.w. **www.carloacutis.com** en **www.miracolieucaristici.org** De tentoonstelling is gratis en kan worden verkregen door een e-mail te sturen naar **info(@)carloacutis.com** of te schrijven naar: **Associazione Amici di Carlo Acutis**
Via Ariosto 21 - 20145 Milaan
tel: +39 3396340122

1. (Zijne Excellentie Card. Angelo Comastri, *Voorwoord* bij N. Gori, *Carlo Acutis, Een jonge jeugd*)

Het Eucharistisch Wonder van ZARAGOZA

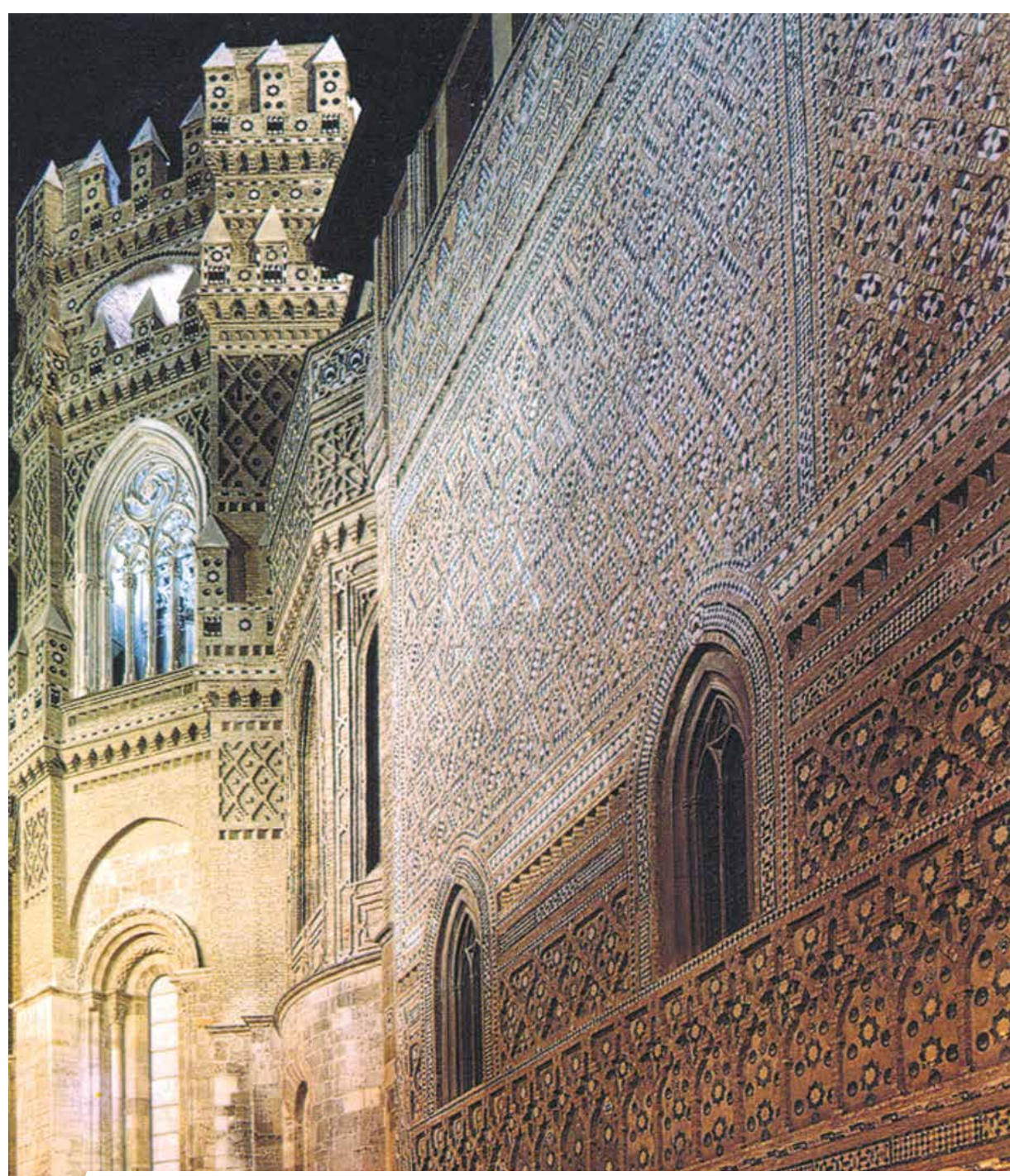
SPANJE, 1427

In de geconsacreerde Hostie die door een vrouw uit Zaragoza was gestolen om er een liefdesdrankje van te maken, verscheen het Kindje Jezus. In de archieven van het stadhuis worden het document bewaard dat dit wonder nauwkeurig beschrijft. En in de kathedraal naast de kapel van “San Dominguito del Val” hangt een schilderij van deze wonderbare gebeurtenis.

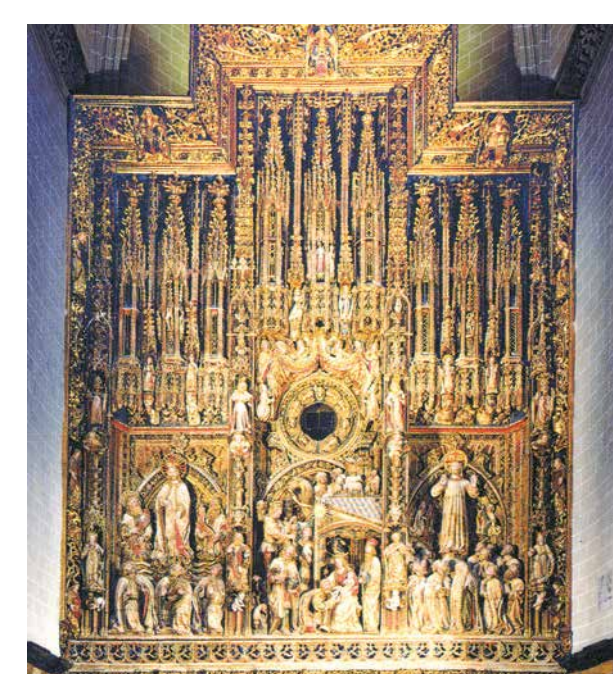
Zaragoza: kathedraal van het bisdom

Buitenkant van de kathedraal

Oud schilderij in de kathedraal over het wonder in de kapel van de kleine S. Dominicus van de Val. Er is ook op de muur van de kapel een marmeren plaat waarop het wonder staat beschreven

Hofaltaar

Kapel van de H. Christus

Het Trascoro van de kathedraal van het Bisdom

Het Eucharistisch wonder gebeurde inde stad Zaragoza in het jaar 1427, met de toenmalige bisschop van de stad don Alonso Arthuello. Don Dorner, Aartsdeken van de stad liet een geschreven document achter over het gebeurde. Een getrouwde vrouw consulteerde een Moorse tovenaars om haar man te genezen van zijn gewelddadig karakter en dat hij haar zachtaardiger zou behandelen. Om het gedrag van de man te veranderen zei de tovenaars dat hij een geconsacreerde Hostie nodig had. De bijgelovige vrouw ging naar de kerk van St. Michael, ging biechten en ontving de H. Eucharistie. Met grote sluwheid nam ze het H. Sacrament uit haar mond en verborg de Hostie in een klein koffertje dat ze onmiddellijk meenam naar de tovenaars. Toen zij het

koffertje opende zagen zij tot hun grote verbazing i.p.v. de Hostie, het Kindje Jezus omgeven door licht. De tovenaars zei dat de vrouw het koffertje weer mee naar huis moest nemen, de H. Eucharistie moest verbranden en de as weer naar hem toe moest brengen. De gewetenloze vrouw deed wat haar gevraagd werd maar tot haar grote verbazing zag ze dat het koffertje geheel verbrand was maar het Kindje was ongedeerd gebleven. Helemaal in de war rende ze naar het huis van de tovenaars en vertelde wat er gebeurd was. Toen de tovenaars de woorden van de vrouw hoorde begon hij te beven, vrezend de wrak van de hemel. Zij besloten om naar de kathedraal te gaan en de bisschop don Alonso hierover te informeren, gingen biechten en vroegen om het doopsel. De bisschop vroeg enkele prelaten en theologen van het diocesis om dit gebeuren

verder te onderzoeken en uiteindelijk werd besloten het wonderbare Kindje Jezus in processie te dragen van het huis van de vrouw naar de kathedraal. De hele stad liep mee in de processie en men was erg ontroerd bij het zien van het wonderbare Kindje Jezus. Eenmaal in de kathedraal werd het wonderbare Kindje Jezus op het altaar gezet van de kapel van St. Valerio zodat de mensen van Zaragoza het konden zien en vereren. De volgende dag, tijdens de misviering van de bisschop aan hetzelfde altaar en bij de woorden van de Consecratie, verscheen een Hostie met het Kindje Jezus. Dankzij dit Eucharistisch wonder versterkten de bewoners van Zaragoza hun devotie tot het H. Sacrament. Dit document wordt bewaard in de archieven van de stad.

Het Eucharistisch Wonder van IVORRA

SPANJE, 1010, DEEL I

De parochie priester van deze stad twijfelde aan de Echte Tegenwoordigheid van Christus in de H. Eucharistie. Op een dag in het jaar 1010 tijdens de H. Mis gebeurde er een wonder. De wijn in de kelk veranderde in levend Bloed. De heilige relikwieën worden bewaard in een gotische schrijn van 1426, waar in het altaardoeck met de Bloedspatten en andere relikwieën, geschonken door Paus Sergius IV aan St. Ermengol.

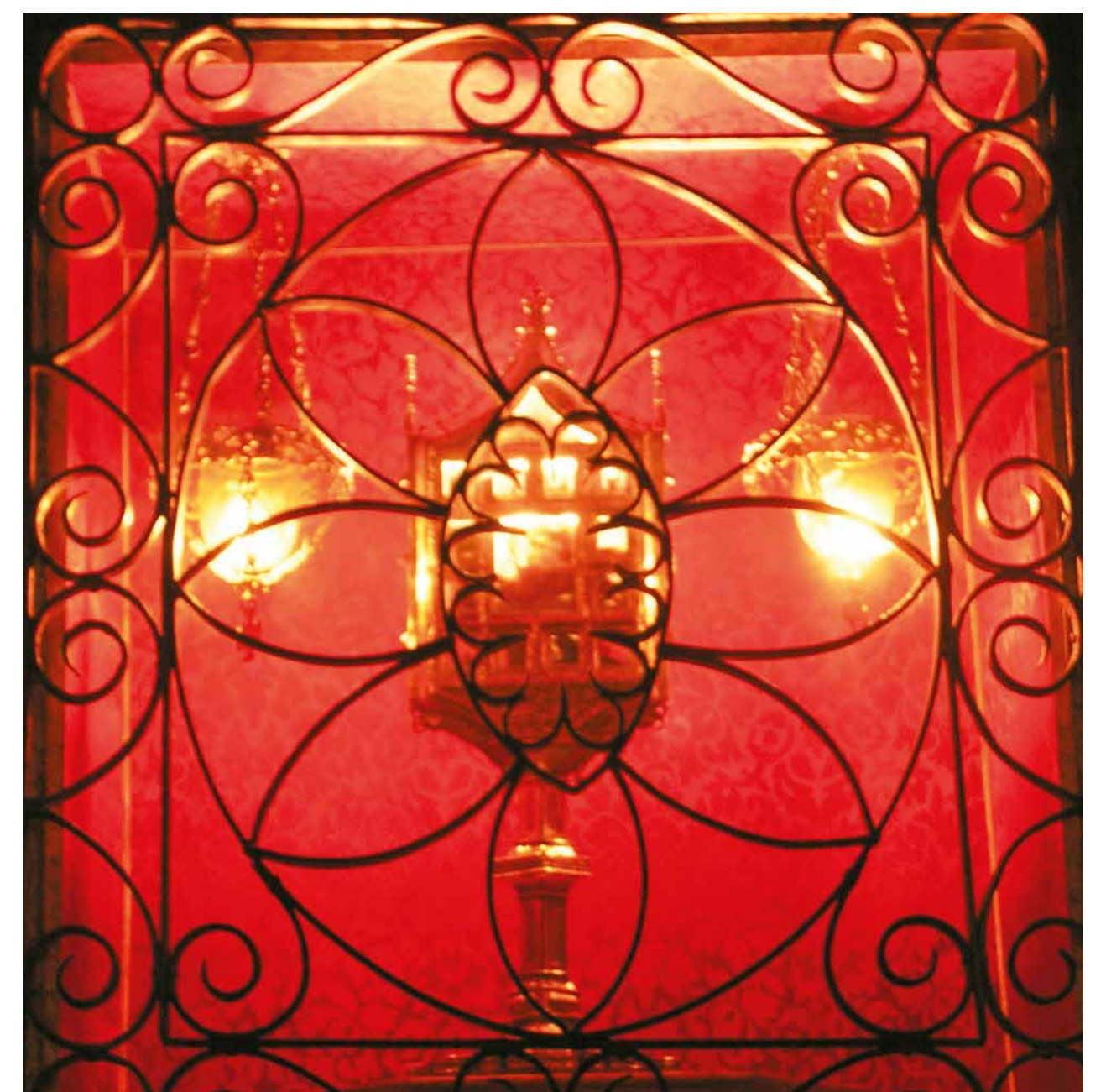
Detail van een van de schilderijen in de kapel met de scene van de verandering van wijn in Bloed

De kapel waar het wonder gebeurde

Monstrans met daar in de relikwieën van het wonder

Interieur van de kapel

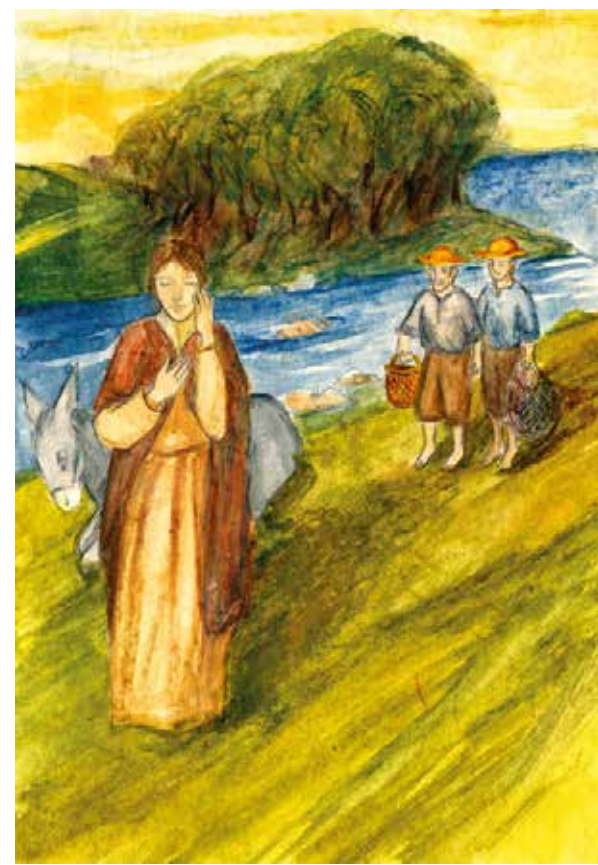
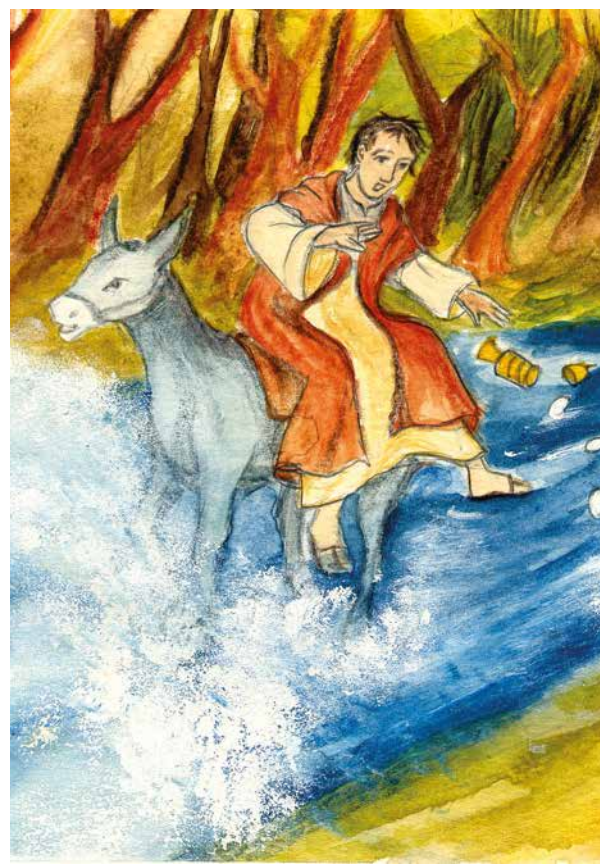
De ketterse leer die de Echte Tegenwoordigheid van Jezus in de Eucharistie ontkent, begon zich te verspreiden in de 11e eeuw over heel Europa. De priester van Ivorra, Bernat Oliver, twijfelde ook aan de Echtheid van de Transsubstantiatie. Terwijl hij de Mis opdroeg gebeurde er plotseling een wonder; de wijn in de kelk veranderde in Bloed en vloeide op het altaardoeck en daarna op de grond. De bisschop van Urgell, St. Ermengol die geïnformeerd was over het gebeuren kwam onmiddellijk naar Ivorra om dit persoonlijk te onderzoeken, waarna hij dit direct aan Paus Sergius IV in Rome rapporteerde. Hij ondertekende een Pontificale Bull waar in hij bevestigde dat er een echt wonder had plaatsgevonden. De relikwieën van het wonder en het Pontificale

document werden geplaatst onder het Hoofdaltaar van de parochiekerk in Ivorra, getiteld San Cugat en ingewijd in het jaar 1055 door bisschop Guillem de Urgell. Nu worden de relikwieën bewaard in een gotische schrijn van 1426 waar in ook het altaardoeck met de Bloedvlekken en andere relikwieën, geschonken door Paus Sergius IV aan St. Ermengol. Om aan de grote toeloop van pelgrims te voldoen die het wonder elk jaar komen vereren, werd een nieuwe kapel in 1663 gebouwd. Zelfs nu nog, na al die jaren wordt er een belangrijk feest gevierd op de 2e zondag na Pasen, dat bekend staat als “La Santa Duda”, wat verwijst naar de twijfel van Bernat Oliver de priester van Ivorra en het grote wonder.

Het Eucharistisch Wonder van ALBORAYA-ALMÁCERA

SPANJE, 1348 DEEL I

In 1348 ging een priester op bezoek bij enkele zieken om hen de H. Communie te brengen. Maar hij viel in het water toen hij de kleine rivier wilde oversteken en daardoor liet hij de kelk met de geconsacreerde Hosties vallen. De arme priester die in zijn verlies berustte, hoorde dat enkele vissers die dichtbij waren, hem riepen om dichterbij te komen en te kijken naar de vissen die een schijfje in hun bek hadden, wat op een Hostie leek. De Hosties werden onmiddellijk teruggebracht naar de kerk in een plechtige processie waar aan het hele dorp deelnam.

Hermitage kerk in Alboraya

Herdenkingssculptuur van het wonder

Mozaïek in de kerk

In 1348 in de stad Alboraya - Almacere gebeurde een Eucharistisch wonder dat doet denken aan het leven van St. Franciscus die laat zien hoe, als men in volle genade van God leeft, alle schepselen van God in harmonie zouden leven. Een priester die een ciborie droeg met de H. Eucharistie bestemd voor enkele zieke mensen, wilde een rivier oversteken op de rug van een ezel toen hij plotseling door een hoge golf werd afgeworpen. De priester viel in het water met de kelk en de Hosties vielen er uit en deze dreven weg door de stroom naar de monding van de rivier. De priester, die zich maar amper kon redden, vond het erg wat er gebeurd was en hij probeerde uit het water en de modder te komen. Er kwamen enkele vissers aan die het hadden zien gebeuren en zeiden dat op de plek waar de rivier in zee stroomt zij drie vissen

hadden gezien, elk met een witte schijf in de bek, die leken op de Hosties. De priester rende onmiddellijk naar de kerk en kwam terug naar de oever met een andere ciborie. Hij deed alles zo gehaast dat hij zichzelf niet eens afvroeg of het verhaal van de vissers wel waar was. Groot was zijn vreugde toen hij de drie opmerkelijk vissen zag, bijna geheel uit het water droegen zij de Hostie (nog geheel in tact) in hun bek zoals een kleine trofee. De priester viel op zijn knieën en terwijl hij de ciborie aanbood, bad hij zoals hij nog nooit van zijn leven had gebeden, en zo zag hij dat de vissen de Hosties in de ciborie legden, de een na de ander, daarna gleden zij langzaam terug het water in om in de zee te verdwijnen. Pas toen zag de priester dat hij was omsingeld door een groep mannen en vrouwen, die getuige waren geweest van het gehele gebeuren.

Tegenwoordig is het nog mogelijk om de vele documenten van het wonder te bekijken. Er bestaat zelfs een klein kerkje, met twee beelden van de vissen op de deur en twee schilderijen waarop het hele gebeuren staat afgebeeld.

In het jaar 1597 stal een dief geconsacreerde Hosties met nog enkele kostbaarheden uit een kerk, dichtbij Alcala (Spanje). Een paar dagen later keerde de dief berouwvol terug en biechtte in de kerk bij de Jezuïeten. De priester die zijn biecht hoorde vroeg hem de Hostie terug te brengen, maar voor de veiligheid vroeg de priester hem om de H. Eucharistie te vervoeren in een zilveren doosje, zonder de H. Spijze te verspillen. Na elf jaar waren de Hosties nog geheel in tact en na een voorzichtige analyse, zowel medisch als theologisch, werd het wonder bevestigd.

Schilderij van een plechtige processie ter ere van de wonderbare Hosties

Jezuïetenkerk waar de Hosties werden teruggebracht

Interieur van de Jezuïetenkerk

Kathedraal waar de wonderbare Hosties enige tijd werden bewaard

In 1597 kwam een berouwvolle bandiet naar de kerk van de Jezuïeten in Alcala om te biechten. Men zei dat hij deel uitmaakte van een groep Moorse zigeuners die, na te zijn verjaagd uit de naburige heuvels, vele kerken hadden geplunderd en monstransen en andere heilige voorwerpen hadden gestolen in verschillende landen en veel heiligschennis hadden gepleegd. De boeteling bracht en aantal geconsacreerde Hosties mee die hij onder tranen aan de biechtvader gaf. De biechtvader, erg ontroerd, ging naar zijn superieur om hem dit te vertellen. Aanvankelijk werd besloten de Hosties tijdens de Mis te consumeren, maar later, bang dat de Hosties misschien vergiftigd zouden zijn (zoals pas gebeurd was bij enkele priesters in Murcia en Segovia) werd besloten de Hosties in een zilveren doosje te doen en zo

op natuurlijke wijze te laten ontbinden. Elf jaar later werden de 24 Hosties nog geheel in tact gevonden. De mystieke eerwaarde Louis de Palma, in zijn hoedanigheid als Provinciaal, gaf bevel dat de Hosties moesten worden geplaatst in een wijnkelder, samen met enkele niet geconsacreerde Hosties. Een paar maanden later waren de niet geconsacreerde Hosties opgelost door de vochtigheid, terwijl de geconsacreerde Hostie in tact waren gebleven. Zes jaar later besloot eerwaarde Palma om het wonder van de Hosties die nog steeds intact waren, bekend te maken. Nieuwe academische en medische onderzoeken van de doctor van Zijne Majesteit, Garcia Carrera, zo ook vele theologen bevestigden allen dat dit een echt wonder was. In 1619 bevestigden de kerkelijke autoriteiten officieel de geloofwaardigheid van het wonder. De heilige

Hosties werden openlijk vereerd door Koning Philip de III die in 1620 de leiding had over een plechtige processie waar aan de gehele Koninklijke familie deelnam. Toen Karel IV de Jezuïeten uit Spanje verdreef werden de heilige Hosties verplaatst naar de Magistrale Kerk. In 1936 toen de communistische revolutie de kerk in brand stak, verborgen de priesters zorgvuldig de wonderbare Hosties, voordat ze werden vermoord. Helaas is de schuilplaats tot op heden niet gevonden. Er zijn dan ook vele onderzoeken geweest zowel in de kerk als in de crypte, maar tevergeefs. Maar niemand heeft ooit iets van de 24 Hosties bekendgemaakt. “God heeft een nieuw wonder gedaan”, zei de biograaf van de stad Don Anselmo Raymundo Tornero, die ons dit verhaal had doorgegeven.

GUADELOUPE

MEXICO, 1531

De onbetwistbare geschiedenis van de Eucharistie en de Incarnatie van de Zoon van God; Vlees van Christus, vlees van Maria”, zegt de H. Augustinus. De Kerk beziet Maria met vreugde in de zuiverste afbeelding, dat wat ze wenst en hoopt te zijn in haar totaliteit, (SC 103) tabernakel, schoot, pyxis . De Madonna verscheen in Guadeloupe gekleed in een lang kleeid met in de taille een zwarte band, identiek aan de plaatselijke vrouwen als zij zwanger zijn.

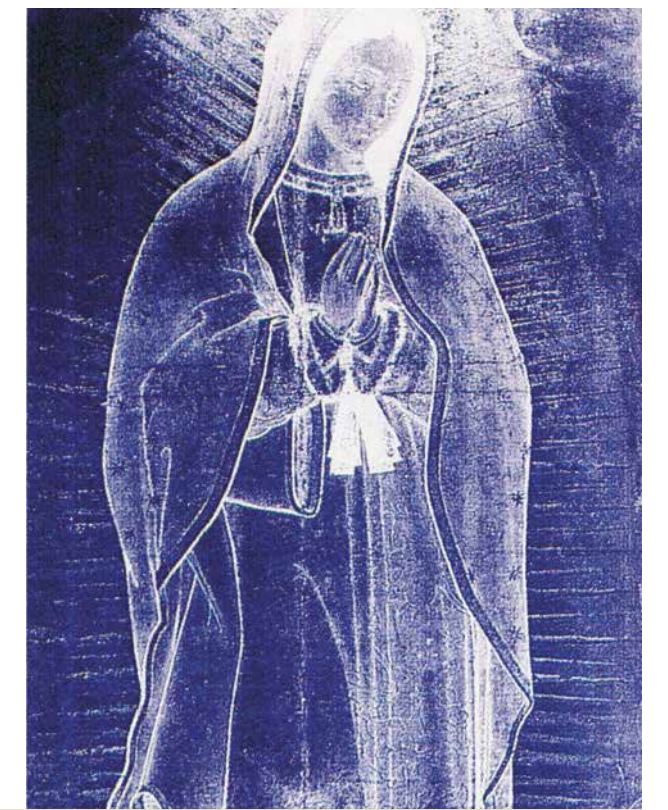
Nieuwe kapel van Guadeloupe.

Oude basiliek van Guadeloupe.

Processie ter ere van de Maagd Maria

Beeld van de Maagd van Guadeloupe. Zoals de Lijkwade van Turijn. Het is een beeld dat niet door mensenhanden is gemaakt zoals wetenschappers J.B Smith en P.S Callahan hebben bewezen door een analyse met infra rode X-stralen. Hun conclusie luidde: dit is onverklaarbaar

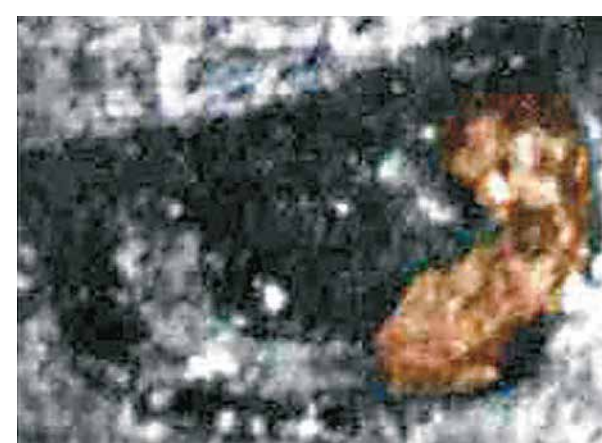
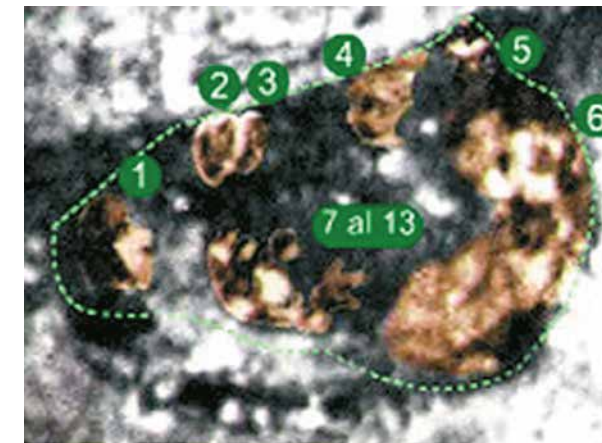
6 mei 1999. Paus Johannes Paulus II voor het beeld van de Maagd van Guadeloupe tijdens een pelgrimstocht.

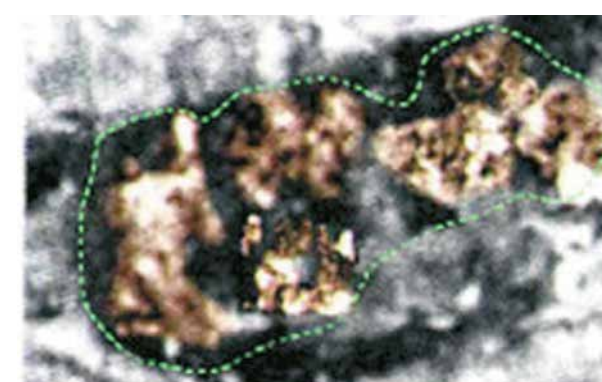
Beeld van de Maagd zoals zij verscheen aan Juan Diego.

Hier ziet men de reflectie van het gezicht van Juan Diego.

Carlos Saslina en de wetenschapper Tonsmann ontdekten tijdens het analyseren afbeeldingen van mensen die aanwezig waren tijdens de verschijningen in de iris van de ogen van de H. Maagd van Guadeloupe.

Uitbreidingen van de beelden die aanwezig zijn in de ogen van de Maagd.

De band betekent de zwangerschap van de Maagd. Het wordt gedragen boven de navel. De vorm van de band in de Náuatl wereld, geeft het einde aan van een cyclus en de geboorte van een nieuw tijdperk. Het beeld van de Maagd van Guadeloupe geeft aan dat met Jezus Christus een nieuw tijdperk zal beginnen zowel voor de oude als de nieuwe wereld.

Hier ziet men de reflectie van het gezicht van Juan Diego.

Op 9 december 1531 bij zonsopgang ging de jonge indiaan Juan Diego naar de heuvels van Tepeyac in de noordelijke buitenwijken van de stad Mexico op weg naar Tlatelolco, voor zijn gebruikelijke catechismus lessen. Plotseling hoorde hij zachte muziek en draaide zich om naar de richting waar het geluid vandaan kwam. Hij zag een jonge vrouw die een kleeid aanhad dat schitterde en die haarzelf bekend maakte als de Maagd Maria. De Madonna smeekte Juan Diego om naar de bisschop van de hoofdstad te gaan met het verzoek om een kapel te bouwen op de plaats waar zij verschenen is, opdat alle mensen hier naar toe zouden kunnen komen om haar Zoon Jezus te eren. Juan Diego deed wat hem gevraagd werd en ging naar bisschop Juan de Zumárraga maar deze geloofde hem niet en wilde een teken van de Maagd Maria. Toen Maria voor de 3e keer aan Juan verscheen beloofde zij dat hij de volgende dag een teken zou

krijgen. Op maandag ging hij echter niet naar zijn afspraak omdat zijn oom ernstig ziek werd, zo erg dat hij de Laatste Sacramenten nodig had. De volgende dag ging Juan Diego al heel vroeg op weg naar Tlatelolco waar hij op zoek ging naar een priester voor zijn oom. Hij besloot om de heuvels van Tepeyac te vermijden zodat hij niet Onze Lieve Vrouw zou tegenkomen maar zij ontmoette hem tijdens de wandeling. Hij vertrouwde haar zijn zorg toe en zij vroeg hem om haar te geloven dat zijn oom spoedig genezen zou zijn. Toen vroeg zij hem of hij naar de top van de heuvel wilde gaan om daar wat bloemen te plukken en die dan naar haar te brengen. Juan Diego ging naar de plek die zij had aangewezen en vond er een overvloed aan rozen en andere bloemen; ongewoon, voor dit dorre gebied en het was ook winter. Hij plukte ze en deed ze in zijn tilma, een typische schort gedragen door de Azteken boeren en nam dit mee naar de H. Maagd. Ze zei dat hij de

bloemen mee moest nemen naar de bisschop als bewijs van de verschijning. De man deed wat hem gevraagd werd en ging naar Mexico City waar hij, na lang wachten, eindelijk werd toegelaten bij de Prelaat. Hij toonde hem zijn tilma en terwijl hij de rozen uitspreidde en toen er wat bloemen op de grond vielen verscheen er een stralende afbeelding van de Madonna op zijn tilma. De bisschop viel op zijn knieën voor dit wonder. Hij, verbaasd en berouwvol, vroeg de H. Maagd om hem te vergeven voor zijn trotsheid. Toen nam hij de tilma en legde deze in de kapel. De volgende dag ging Juan weer terug naar huis want hij was erg bezorgd voor zijn oom die hij ernstig ziek had achtergelaten. Juan Diego vond zijn oom geheel genezen en hij vertelde hem over de Madonna en hoe zij aan hem verscheen op de dag daarvoor, wanneer ze zei dat ze de H. Maagd van Guadeloupe was en hem vertelde dat hij beter zou worden.

Het wonder boven alle wonderen

CALANDA

SPANJE 1640

De jonge Miguel Juan Pellicer had vanwege een ongeluk een geamputeerd been. Dankzij zijn grote devotie voedde de jonge man zich door het H. Sacrament en de H. Maagd van Pilar. Een groot wonder gebeurde er met hem, dat onmiddellijk werd herkend en onderzocht door de Aartsbisschop van Zaragoza die de leiding had over het canonieke proces. Zijn oordeel luidde: "Miguel-Juan Pellicer van Calanda had op mysterieuze wijze zijn been teruggekregen, dat jaren geleden was geamputeerd en dit was geen natuurlijk gebeuren maar een wonderbaarlijk gebeurtenis.

Heiligdom van de H. Maagd van Pilar, Zaragoza.

Oud schilderij over het wonder in de kapel van Pilar.

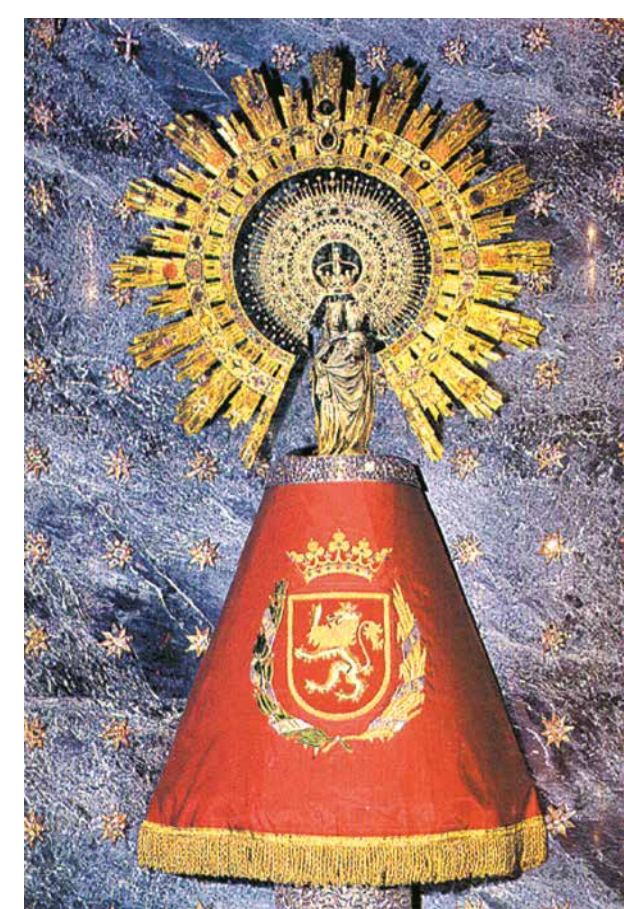
Johannes Pauls II voor het beeld van de Maagd van Pilar.

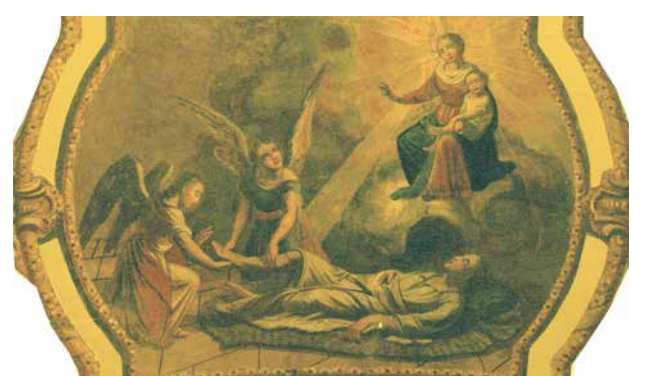
Origineel document opgetekend door Miguel Andreu op 2 april 1640, officiële verklaring van het wonder.

Paulus Pius XII voor het beeld van de Maagd van Pilar dat hem werd geschonken.

Volgens de lengende werd de 1e kapel van het heiligdom gebouwd door Johannes de Grote rond het jaar 40, als herinnering aan de "miraculeuze" komst van de Maagd, vanuit Jeruzalem naar Zaragoza om de Apostel de ontmoeten die erg was teleurgesteld door de negatieve resultaten van zijn preken. De "Pilar" is in feite de H. Maagd die bij hem zijn onderbeen en voet heeft geplaatst.

Miguel-Juan Pellicer werd geboren in het jaar 1617 in een arme boerenfamilie in het dorp Calanda, 100 kilometer van Zaragoza. Toen hij 19 jaar was besloot hij bij een oom te gaan werken dichtbij Castellon de la Plata. Op een dag was hij op het veld aan het werk toen hij onder een camion kwam die was volgeladen met graan en de wielen verbrijzelden zijn been. Miguel werd direct naar het ziekenhuis gebracht in Valencia. Toen het duidelijk werd dat de dokters hem niet konden genezen ging hij weg uit het ziekenhuis en maakte een 13 km. lange reis naar Zaragoza om de Madonna van Pilar om hulp te vragen. Hij liep met krukken en zijn verbrijzelde knie, nu ook nog ontstoken, steunde op een stuk hout. Hij bereikte Zaragoza in oktober 1637, vermagerd en koortsig. Hij sleepte zich naar de kapel van

Pilar waar hij biechtte en communiceerde. Om te herstellen werd hij direct gezonden naar het Koninklijk Hospitaal van Barmhartigheid. De dokters constateerden gangreen en de enige manier om zijn leven te redden was het amputeren van zijn been. Het werd met een zaag en een operatie mes afgesneden tot onder de knie en met gloeiend heet metaal dichtgeschroeid. Een jonge practicus nam het geamputeerde deel mee en begroef het op het kerkhof, gelegen naast het hospitaal. Vanaf dat moment was Miguel genodzaakt te bedelen voor zijn levensonderhoud naast de kapel en de H. Maagd van Pilar. Elke morgen ging hij naar de Mis en bad vurig voor het H. Sacrament. Het was zijn gewoonte om zijn verminkte been met olie van de tabernakel lamp in te smeren. Na 3 jaar van huis te zijn geweest besloot hij om terug te gaan naar zijn familie, die hem liefdevol ontving. In maart

1640, na een wake ter ere van de H. Maagd, voelde Miguel zich erg moe en ging rusten op zijn normale plek en zoals gewoonlijk wreef hij zijn been in met de olie van de tabernakel lamp in de kapel van de Madonna van Pilar. Toen zijn moeder wilde zien of het goed met hem ging, zag ze dat hij sliep en ontdekte dat onder de deken niet een, maar twee voeten uitstaken. Miguel had op een wonderbaarlijke manier zijn kreupel been teruggekregen hetgeen was begraven drie jaar geleden door de practicus Mr. Garcia. Volgens de aanwezige getuigen en het canonieke proces "was het been bleek, kleiner en minder spieren massa, maar perfect vitaal en daar kon hij prima mee lopen."

De onderzeese aardbeving in 1906 op de Pacific kust (grote oceaan) veroorzaakte in veel gebieden enorme schade. Pater Bernardino Garcia van de Onbevleete Ontvangenis was toen in de stad Panama en zei over deze verschrikkelijk ramp die dit gebied trof: "onverwachts kwam er een enorme grote golf (nu zeggen we tsunami) die te pletter sloeg in de haven, kwam tot het winkelgebied en verwoestte alles. Boten die langs de kust lagen werden opgepakt en ver weg gesmeten met als gevolg grote schade." Het kleine eiland Tumaco werd als een wonder gespaard dankzij het geloof van de mensen en de zegeningen van het H. Sacrament door Pater Geraldo Larrondo.

Tumaco ten tijde van het wonder in 1906

Strand van Tumaco

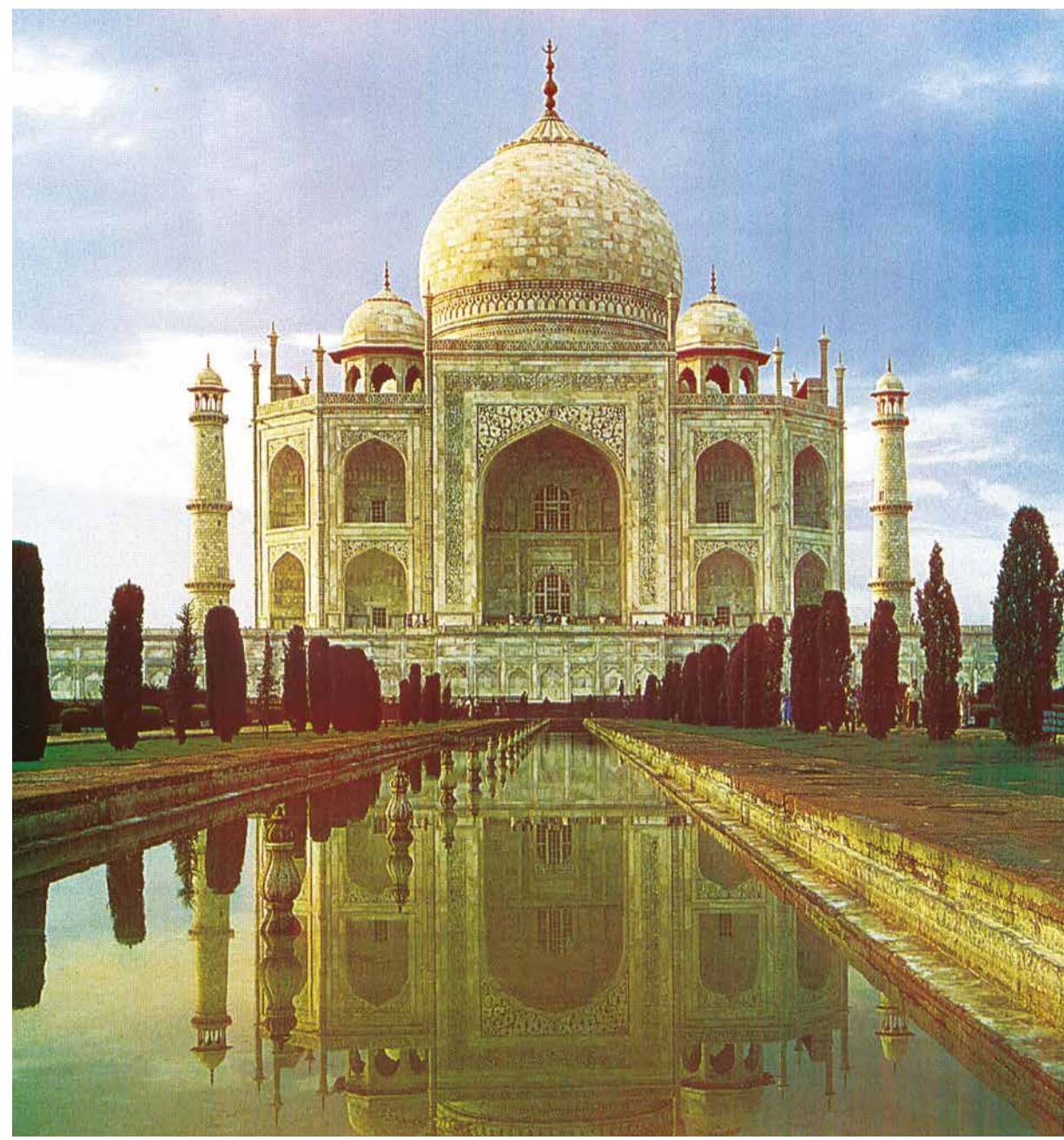
Op 31 januari 1906 schudde de aarde hevig op het kleine eilandje Tumaco, s' morgens om 10.00 uur. Dit duurde ongeveer 10 minuten. Alle inwoners van het dorp renden naar de kerk en smeekte Pater Geraldo Larrondo om een processie te houden met het H. Sacrament. Het water steeg en een deel van het strand was reeds overstroomd. Het kwam al ongeveer anderhalve kilometer landinwaarts. Een enorme berg van water kwam omhoog en dreigde alles en iedereen mee te sleuren in een gigantische golf. Eerwaarde Geraldo nuttigde de kleine Hosties in de ciborie en zette de grote Hostie even opzij. Hij riep naar de mensen: "Laten we naar het strand gaan en dat God ons barmhartig mag zijn" Getroost door de aanwezigheid van de Eucharistische Christus begonnen zij te

lopen, huilend en roepend om God. Met moeite had Pater Larrondo het strand bereikt met de monstrans in zijn handen. Dapper naderde hij tot aan de rand van het water en toen de golf kwam aanstormen hief hij kalm de Hostie omhoog en maakte hiermee het teken van het kruis. Het was een zeer plechtig moment. De golf aarzelde, stopte en trok zich toen terug. Pater Larrondo en naast hem Pater Julian zagen wat er gebeurde en de mensen, heel erg blij, riepen "wonder, wonder". In werkelijkheid was er een kracht, hoger dan de natuur die zegevierde. De machtige muur van water die het dorpje Tumaco bedreigde te verwoesten werd tegengehouden en begon zich terug te trekken tot het niveau van de zee weer normaal was. De inwoners van Tumaco waren buitenzinnig van vreugde omdat zij gered werden van de dood door de gunst van Jezus in

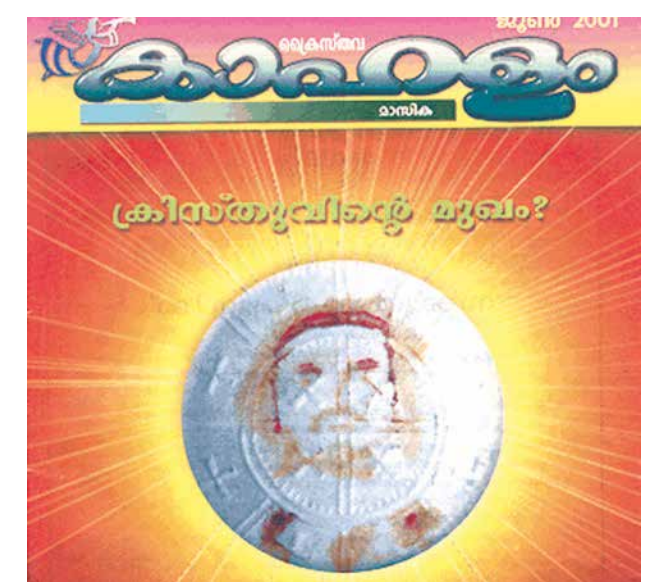
het H. Sacrament. Vurige dankgebeden stegen op uit hun hart. Het wonder van Tumaco werd bekend over de hele wereld en Pater Larrondo ontving vele brieven uit Europa waarin de mensen hem vroegen om gebed.

Aartsbisdom van Trivandrum. Dit Eucharistisch Wonder is kortgeleden bevestigd en goedgekeurd. In de Hostie verscheen een gedaante van een man die leek op Christus met de doornenkroon. De zalige Cyril Mar Baselice, aartsbisschop van Trivandrum schreef terwijl hij naar het Wonder keek: "voor ons, gelovigen, is hetgeen wij gezien hebben iets waar wij altijd in hebben geloofd. Als Onze Lieve Heer door middel van dit teken tot ons spreekt, dan moeten wij dit zeker beantwoorden.". De monstrans met de Wonderbare Hostie wordt nog steeds in de kerk bewaard.

Monstrans met het deel waar in de beeltenis verscheen

Zijn zalige Cyril Mar Baselice, aartsbisschop van het diocees Trivandrum

De eerwaarde vader Johnson Karnoor, pastoor van de kerk waar het wonder plaatsvond vertelt in zijn verklaring: "Op 28 april 2001, begonnen wij in de parochiekerk Santa Maria, met de noven van de H. Judas Thaddeus zoals wij elk jaar doen. s' Morgens om 8.49 deed ik het Allerheiligste Sacrament in de monstrans voor de aanbidding. Na een paar minuten zag ik in de H. Eucharistie 3 stippen verschijnen. Ik hield op met bidden en staarde naar de monstrans en ik spoorde ook de gelovigen aan om te kijken naar de drie stippen. Ik vroeg hen om te blijven bidden en zetten de monstrans in het tabernakel. Op 30 april celebreerde ik de H. Mis en de volgende dag ging ik naar Trivandrum. Op zaterdagmorgen 5 mei deed ik de kerk open voor de gebruikelijke

liturgische vieringen. Ik kleepte me aan voor de Mis en opende het tabernakel om te zien wat er was gebeurd met de H. Eucharistie in de monstrans. Onmiddellijk zag ik een gedaante in de vorm van een menselijk gezicht. Ik was diep ontroerd en vroeg de gelovigen om te knielen en te gaan bidden. Ik dacht dat ik de enige was die het gezicht gezien had daarom vroeg ik aan de misdienaar wat hij in de monstrans zag. Hij antwoordde: "Ik zie de gedaante van een man". Ik zag dat de gelovigen ook aandachtig naar de monstrans keken. We begonnen met de aanbidding en na een paar minuten werd de afbeelding steeds duidelijker. Ik had niet de moed om iets te zeggen en begon te wenen. Tijdens de aanbidding lezen we altijd een passage uit de H. Schrift. De lezing van die dag was uit hoofdstuk 20 van het H. Evangelie van Johannes. Hierin wordt

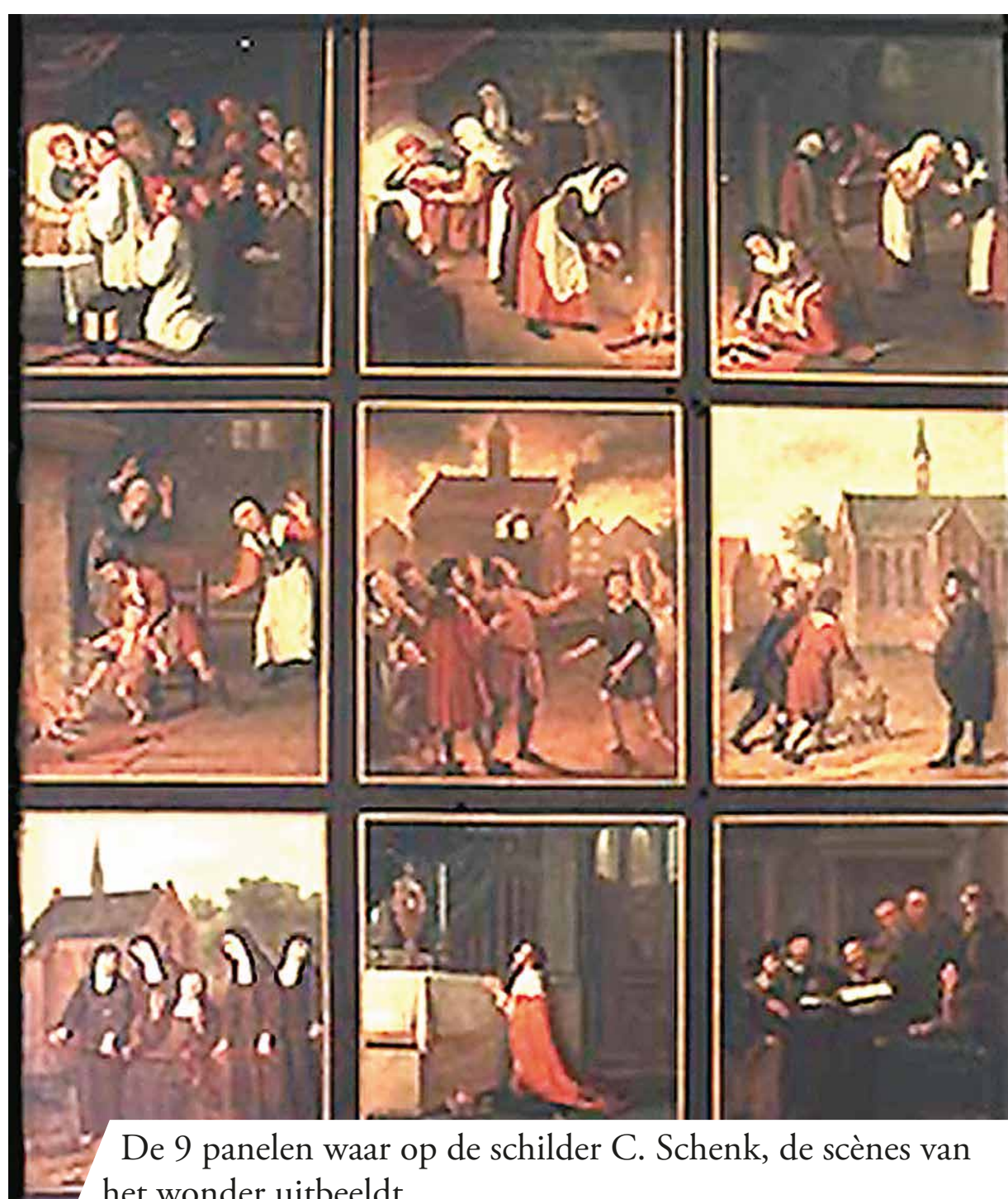
beschreven het verhaal dat Jezus verscheen aan Thomas en hem vroeg om naar zijn wonden te kijken. Ik kon slechts een korte preek houden want ik moest weg om de Mis te lezen in de dichtbij gelegen parochie van Kokkodu. Ik riep daarom een fotograaf om foto's te nemen van de H. Eucharistie met daarop het menselijk gezicht. Na 2 uur waren alle foto's ontwikkeld en na verloop van tijd werd het gezicht op elke foto duidelijker en duidelijker.

Het Eucharistisch Wonder van AMSTERDAM

NEDERLAND, 1345 DEEL I

Het Eucharistisch wonder van Amsterdam laat een geconsacreerde Hostie zien die werd beschermd tegen het vuur. Ijsbrand Dommer was ernstig ziek en braakt een Communie Hostie uit die hij had ontvangen. Zijn dienstmeid gooide het braaksel in het vuur van de openhaard. De geconsacreerde Hostie werd de volgende dag gevonden, nog geheel in tact en zweefde in de lucht in het midden van de open haard. Er waren getuigen van dit wonder en de bisschop van Utrecht, Jan van Arkel, gebod onmiddellijke devotie. Zelfs nu nog, in Amsterdam, is er elk jaar een processie ter ere van het wonder.

De 9 panelen waar op de schilder C. Schenk, de scènes van het wonder uitbeeldt

Kolom overgebleven nadat de kerk totaal was afgebrand

Lamp waar op het H. Sacrament staat afgebeeld ter ere van de eerste "Stille Omgang" processie

Schilderij van het wonder

Oud schilderij met daar op een plechtige processie ter ere van het wonder

Ijsbrand Dommer ontvangt de Communie

Gedenksteen waar op het wonder staat beschreven

Nieuwezijds, een oude prent van de kapel van het wonder uit 1670

Eerste kapel van de Begijnen 1397

Kistje dat de miraculeuze Hostie bevatte

Op 12 maart 1345, een paar dagen voor Pasen, dacht Ijsbrand Dommer dat hij zou sterven en liet daarom de parochie priester van de Oude Kerk komen opdat hij dan de laatste Sacramenten zou ontvangen. Kort nadat hij had gecommuniceerd braakte hij alles weer uit in een klein bakje waarvan de inhoud in het vuur van de openhaard werd gegooid. De volgende dag was Ijsbrand weer helemaal gezond. Een van de dienstmeisjes die voor hem zorgde ging naar de open haard om het vuur wat op te stoken en zag een vreemd licht in het midden vanuit de Hostie die nog geheel in tact was. De vrouw begon te schreeuwen en iedereen binnen gehooraafstand kwam aanrennen om dit wonder te zien. Ijsbrand wikkeld de Hostie in een linnen doek die daar

lag en bracht onmiddellijk het H. Sacrament naar de parochie priester. Maar het wonder ging nog verder: tot 3 maal toe moest de priester terugkeren naar het huis van Ijsbrand waar de Hostie op wonderbare wijze weer verscheen. Toen besloot men om het huis van Ijsbrand Dommer te veranderen in een kapel. Op Paaszondag maakte iedereen die getuige was van het wonder, ook de burgemeester van Amstel, een rapport van het gebeuren. Het rapport werd gestuurd naar de bisschop van Utrecht, Jan van Arkel, die toestemming gaf tot verering van het wonder. In 1452 werd de kapel verwoest door een brand, maar vreemd genoeg bleef de monstrans met de miraculeuze Hostie geheel in tact. In 1665 gaf de stadsraad zijn goedkeuring aan eerwaarde Jan van der Mey om een van de huizen van het voormalige Begijnenklooster te veranderen in een kapel.

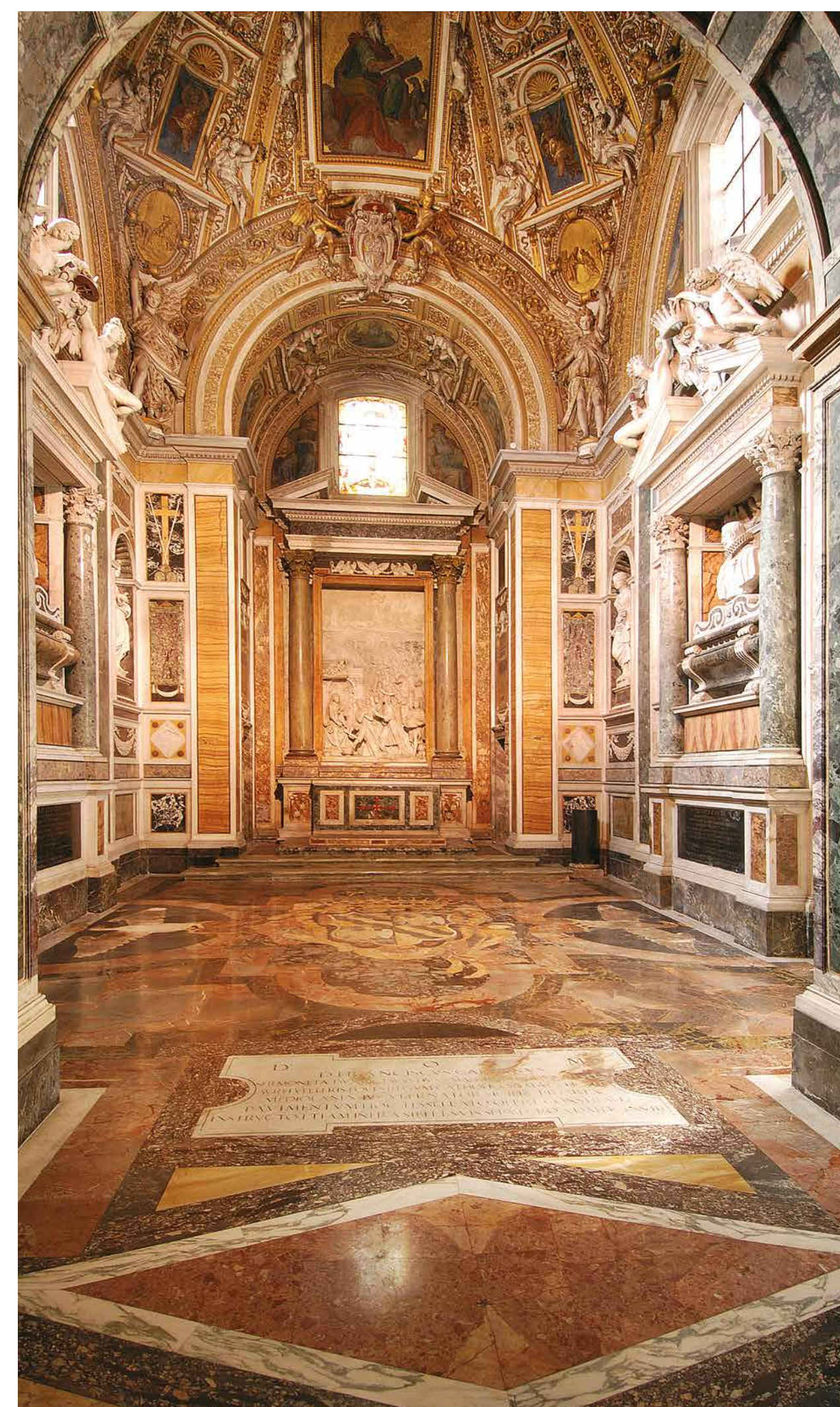
Hier werd de kostbare monstrans naar toe gebracht, maar werd helaas kort daarna door onbekende dieven gestolen. Tegenwoordig is er een altijddurende uitstelling van het H. Sacrament als aandenken aan het wonder. De enkele voorwerpen die herinneren aan het Eucharistisch wonder, zijn; het kistje dat de Hostie bevatte, de documenten die het wonder beschreven en enkele schilderijen die in het Historisch Museum hangen van Amsterdam. Elk jaar is er een stille processie (Stille Omgang) ter ere van het wonder op de avond van Palmzondag.

Het is nog steeds mogelijk om de miraculeuze afdruk te zien van de Hostie die op de trap van het altaar viel in de Caetani kapel van de H. Pudenziana kerk in Rome. De afdruk op de trap was achtergelaten toen de Hostie uit de handen viel van een priester die tijdens de H. Mis twijfelde aan de Echte Tegenwoordigheid van Christus in het Sacrament van de Eucharistie.

St. Pudenziana kerk in Rome

Interieur van de kerk

Treden in de kerk die duidelijk de afdruk laten zien van de Bloedvlekken van de gevallen Hostie

Detail van de Bloedvlekken achtergelaten door de gevallen Hostie

Santa Pudenziana is een van de oudste kerken in Rome. Volgens een groot aantal historici nam de romeinse Senator Pudente de Apostel Petrus in zijn huis op, dat precies staat op de funderingen van de kerk. De naam van de kerk is afgeleid van de naam van de dochter van de Senator Pudenziana. Pudenziana en haar zus Prassede, hoewel nooit gemarteld, werden bekend omdat zij het bloed wegveegden van de martelaren die waren terechtgesteld. De kerk is versierd door vele Romeinse mozaïeken van het eerste christelijke tijdperk en werd gebouwd in 145 A.D.; op de plaats waar het huis stond van Senator Pudente, dit volgens de wensen van zijn dochters Prassede en Pudenziana. Op de altaar trappen van de Caetani kapel, gebouwd door de familie Caetani kan men nog steeds de afdruk en de

Bloedvlekken zien van de Hostie die uit de handen van een priester op de grond viel tijdens de H. Mis. De man twijfelde aan de Echte Tegenwoordigheid van Jezus in de geconsacreerde Hostie en onmiddellijk na de consecratie liet hij per ongeluk de Hostie op de grond vallen, waar van de afdruk tot op heden nog zichtbaar is.

Detail van de afdruk achter gelaten door de Hostie die op de marmeren vloer was gevallen

Het Eucharistisch Wonder van ALATRI

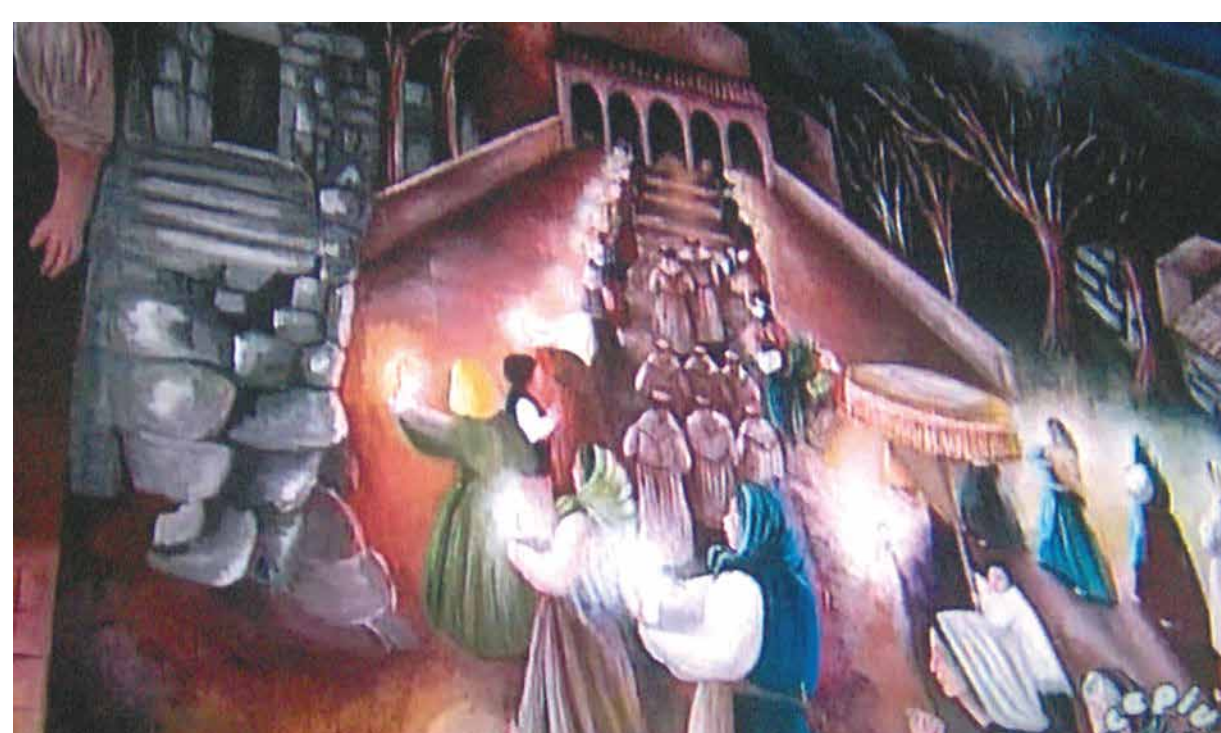
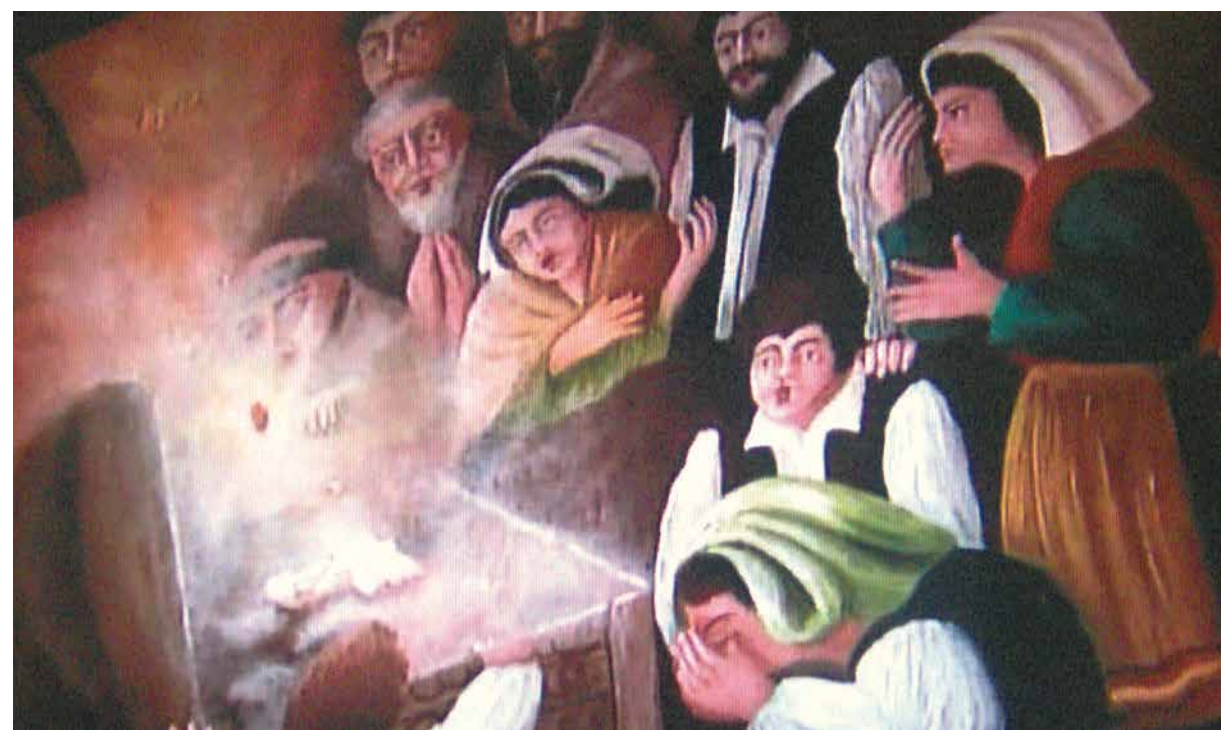
ITALIË, 1228

In de kathedraal van de H. Apostel Paulus in Alatri wordt nog steeds de relikwie bewaard van het Eucharistisch Wonder dat in het jaar 1228 plaatsvond en waarin de H. Hostie veranderde in vlees. Een jonge vrouw wilde haar geliefde terugwinnen en consulteerde een tovenares die haar de opdracht gaf om een geconsacreerde Hostie te stelen om hiervan een liefdesdrankje te maken. Tijdens de Mis verborg de jonge vrouw een Hostie in haar kleding. Maar toen ze naar huis wilde gaan bemerkte ze dat de Hostie was veranderd in bloedend vlees. Dit Wonder werd beschreven in een uitgebreide documentatie mede door Paus Gregorius IX.

Schilderijen van het wonder in de kathedraal van Alatri

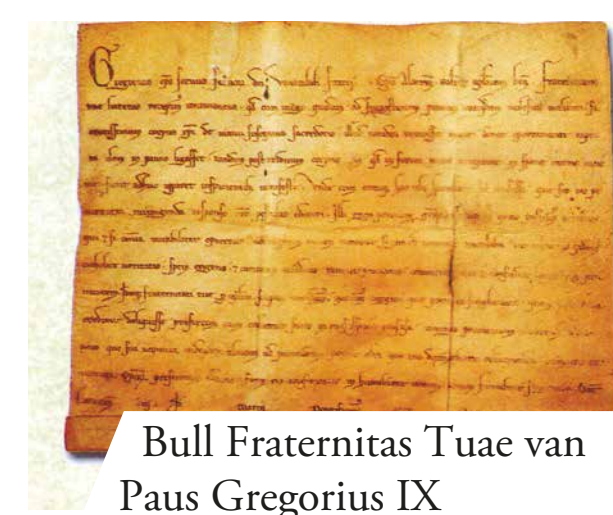
Kathedraal van St. Paulus in Alatri

De kapel waar men de Vleesgeworden Hostie kan zien

Kapel van de kathedraal waar in de relikwie van het wonder wordt bewaard

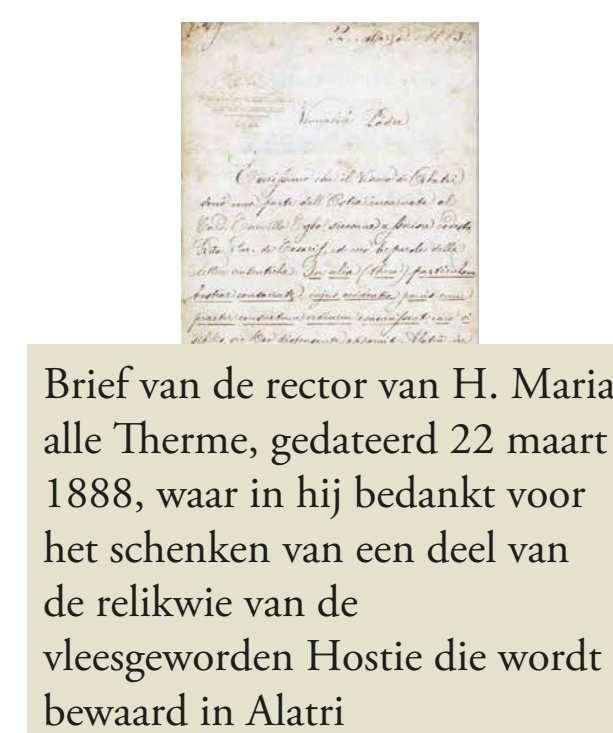
Bull Fraternitas Tuae van Paus Gregorius IX

Monstrans met daar in de relikwie van het wonder

De 750e herdenking van het wonder werd plechtig gevierd in 1978. Voor deze gelegenheid werd een medaille gemaakt waarop aan de voorkant een afbeelding staat van Paus Gregorius IX met de Pauselijke Bull en aan de achterkant de kathedraal met daar boven de Hostie

Brief van de rector van H. Maria alle Terme, gedateerd 22 maart 1888, waar in hij bedankt voor het schenken van een deel van de relikwie van de vleesgeworden Hostie die wordt bewaard in Alatri

Element Detail van de Hostie

De belangrijkste getuigenis van dit Wonder werd gevonden in de Bull Fraternitas tuae (13 maart 1228) geschreven door Paus Gregorius IX als antwoord aan bisschop Giovanni V van Alatri. De inhoud is als volgt: “Gregorius, bisschop en dienaar van de Dienaars van God, aan de hoogerwaarde Broeder bisschop van Alatri, groeten en apostolische zegen. We hebben uw brief ontvangen, beste broeder, waarin u ons informeert over een zekere jonge vrouw die werd misleid door een slechte vrouw. Nadat zij van de priester het Allerheiligste Lichaam van Christus had ontvangen, hield zij de Hostie in haar mond tot het goede moment om de H. Hostie in haar kleren te verbergen. Na drie dagen ontdekte zij dat hetzelfde Lichaam dat zij ontvangen had in de vorm van brood, was

veranderd in vlees. Iedereen kon dit met eigen ogen zien. Aangezien beide vrouwen dit nederig hebben bekend wenst u onze mening aangaande de straf die hen moet worden opgelegd. Als eerste gaat onze grote dank uit naar Hem, Die, hoewel hij altijd op wonderbare wijze te werk gaat, in dit geval wonderen herhaald en voor nieuwe wonderen zorgt, zodat Hij de zondaars roept, de boosdoeners veranderd en de ketters in verwarring brengt, terwijl een sterk geloof in de waarheid van de katholieke kerk hoop geeft en steeds opnieuw barmhartigheid. Dus Beste Broeder, door middel van deze apostolische brief stellen wij voor een mildere straf voor de jonge vrouw, waarvan wij denken dat zij dit meer gedaan heeft uit zwakheid dan uit kwaadwilligheid. Vooral omdat men kan aannemen dat zij genoeg heeft geleden door

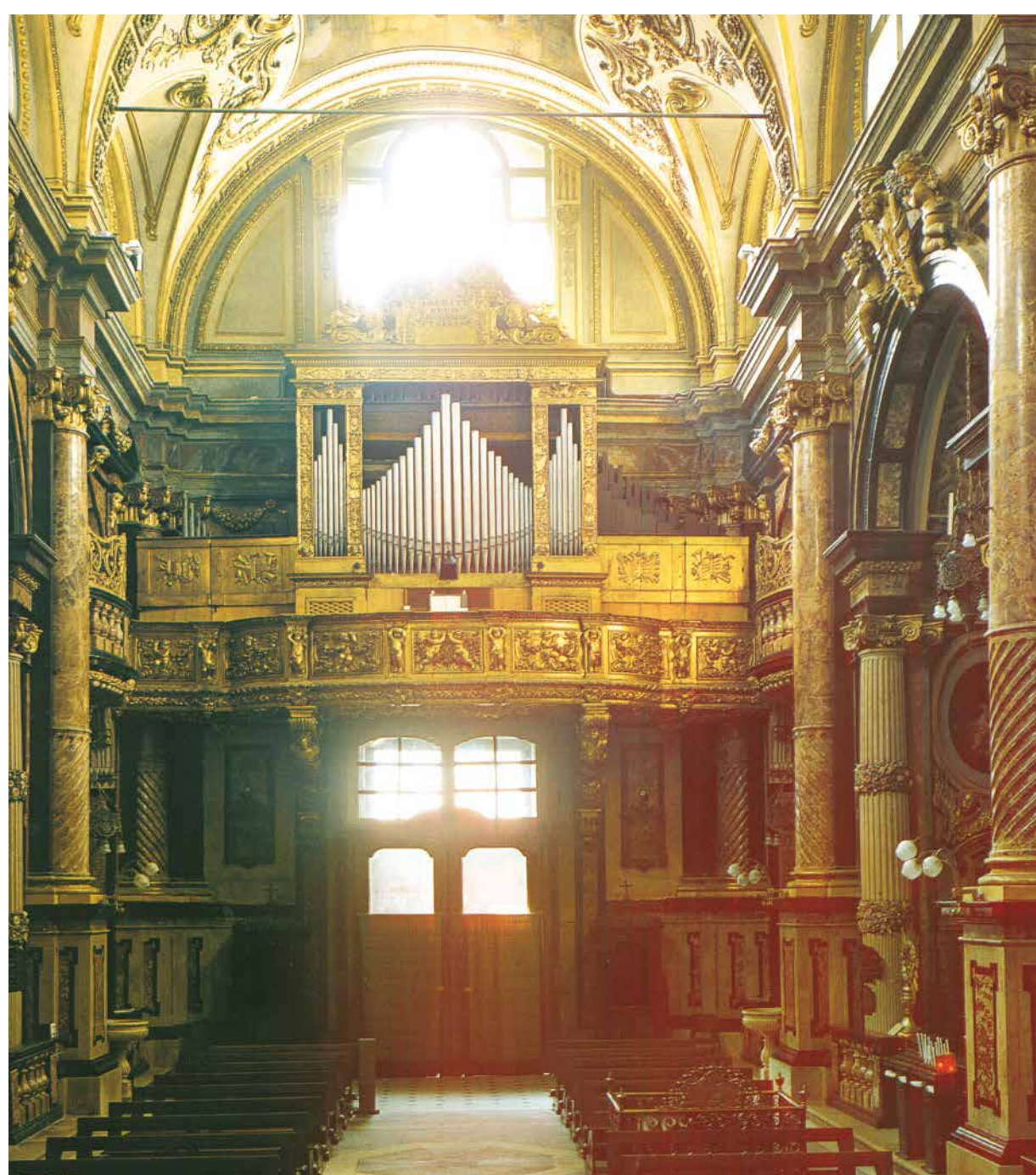
haar zonden te biechten. Voor de aanstichtster echter, die met haar perversiteit de jonge vrouw dwong om heiligschennis te plegen neemt u de nodige maatregelen en wij laten dit aan uw oordeel over. Ze moet wel de bisschop bezoeken, haar misdaad opbiechten en smeken om vergiffenis in nederige onderdanigheid. De Paus vertaalde deze gebeurtenis als een teken tegen de wereldwijde ketters betreffende de echte aanwezigheid van Jezus in de Eucharistie en vergaf de twee berouwvolle vrouwen. Een herdenkingsmedaille werd geslagen op de 750e verjaardag van het Wonder. Aan de ene kant; de voorkant van de kathedraal en de relikwie, aan de andere kant een borstbeeld van Paus Gregorius IX met de Pauselijke Bull”.

Het Eucharistisch Wonder van TURIJN

ITALIË, 1453 DEEL I

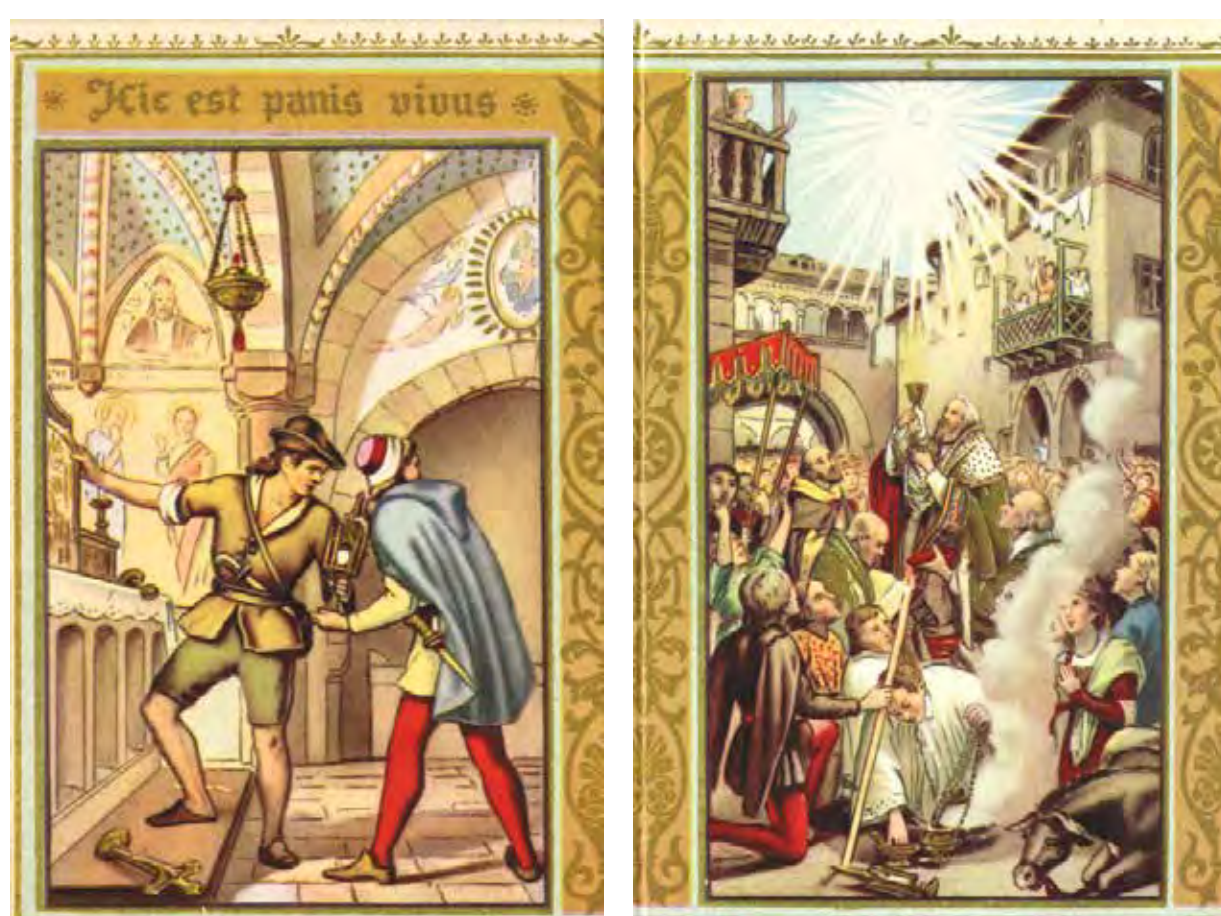
In de basiliek van Corpus Domini in Turijn, is een ijzeren balustrade die de plaats omsluit waar in 1453 het eerste Eucharistisch wonder van Turijn plaatsvond. Een inscriptie op de balustrade beschrijft het wonder "hier was het dat de ezelin die het Goddelijk Lichaam droeg, op de knieën viel, hier was de Hostie op wonderbare wijze uit de tas gekomen, waar in de H. Spijze was en deze omhoog vloog en hier weer zacht neer kwam onder de smekende handen van de inwoners van Turijn. Hier werd de plaats heilig gemaakt door het wonder; denk er aan, bid op je knieën (6 juni 1453).

Interieur van de basiliek Corpus Domini

Bij het binnen komen van de basiliek Corpus Domini in Turijn, kan men boven het altaar het schilderij zien van Bartolomeo Garavoglia, een schilder en een aanhanger van Guercino. Het toont het grote Eucharistische wonder van 1453

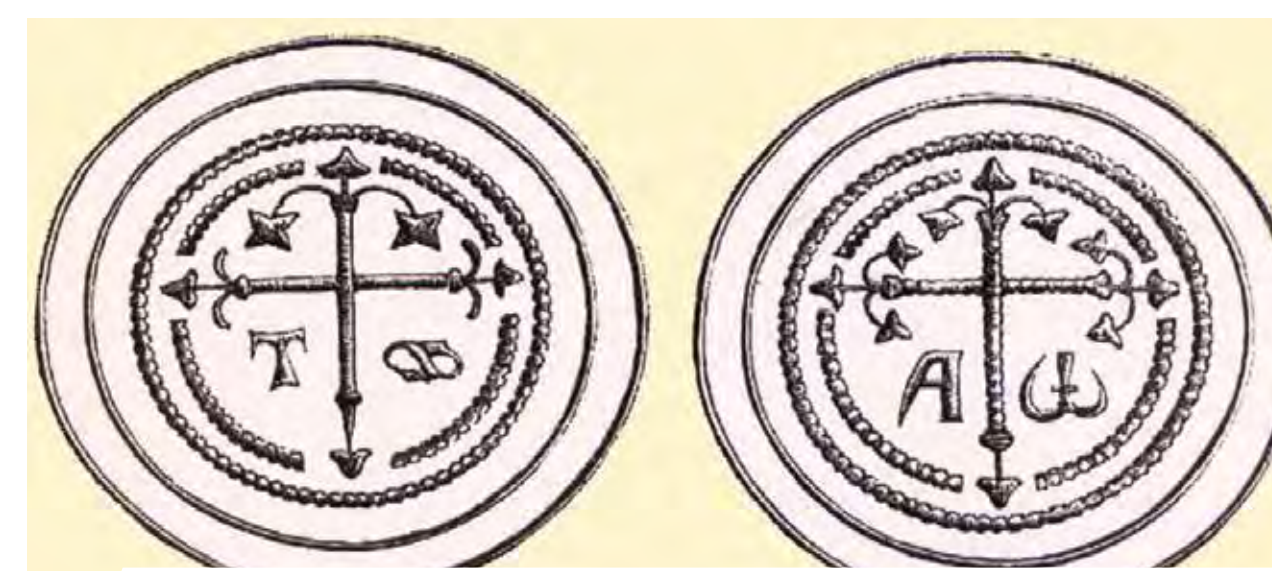
Voorstelling van het wonder van Turijn

Basiliek van Corpus Domini in Turijn

Herdenkingsplaat van het wonder van Turijn

Afdrukken van de Hostie van het wonder

In de Alta Val Susa, dichtbij Excilles ontmoetten 2 legers elkaar. Dat van Rene d'Angio en dat van hertog Ludovic van Savoie. Hier maakten de soldaten zich schuldig aan het plunderen van de stad en enkele drongen zelfs de kerk binnen. Een van hen brak het kleine deurtje van het tabernakel open en haalde de monstrans met de geconsacreerde Hostie er uit. Hij deed alles wat hij had gestolen in een tas en legde deze op de rug van een ezelin en ging naar Turijn. Op het hoofdplein, dichtbij de kerk van St. Sylvester (nu de H. Geest kerk, waar later de kerk van Corpus Domini werd gebouwd). De ezelin struikelde en viel. Toen viel plotseling de tas open en de monstrans met de geconsacreerde Hostie steeg omhoog over de omliggende huizen en de mensen waren vol van het wonder. Onder hen bevond zich ook Don Bartolomew

Coccolo. Hij snelde met dit nieuws naar bisschop Ludovic van Romagnano's Marquises. De bisschop, vergezeld door een aantal inwoners en geestelijken gingen naar het plein, viel op de knieën in aanbidding en bad met de woorden van de Emmaus leerlingen: "Blijf bij ons Heer". Intussen gebeurde er opnieuw een wonder. De monstrans was op de grond gevallen, de Hostie kwam er uit en schitterde als een tweede zon. De bisschop die een kelk in zijn handen hield, hief zijn handen omhoog en de geconsacreerde Hostie daalde langzaam naar beneden en kwam toen in de kelk. De devotie tot het wonder van 1453 werd onmiddellijk aangenomen door de stad die als eerste een aedicula bouwde op de plaats van het wonder en dan al gauw vervangen werd door de kerk Corpus Domini. Maar de meest belangrijke weergave hiervan wordt uitgedrukt door de

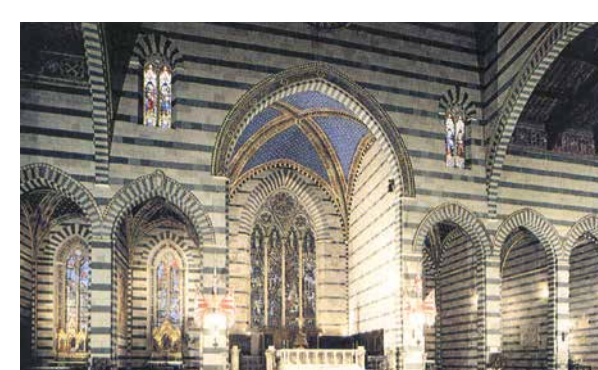
vieringen ,georganiseerd bij gelegenheid van het eeuwfeest en 50e verjaardag. (1653 - 1703 - 1853 - 1803). Er zijn vele documenten die dit wonder beschrijven. De oudste zijn de 3 Capitulary Acts uit 1454, 1455 en 1456. In 1853 vierde Paus Pius IX plechtig de 4e eeuw van het wonder. Aan deze viering namen ook deel St. Johannes Bosco en Don Rua. Bij deze gelegenheid gaf Pius IX zijn goedkeuring aan de Office en de Mis, toepasselijk voor het wonder, aan het Aartsbisdom van Turijn. In 1928 verhef Pius XI de kerk van Corpus Domini tot de statigheid van een kleine Basiliek. In de 15e eeuw gaf de H. Stoel opdracht om de Hostie van het wonder te consumeren. "om God niet te verplichten het wonder tot een eeuwig wonder te maken door het altijd onbederfelijk te houden, zoals wel gedaan werd bij andere Eucharistische gebeurtenissen."

In de basiliek van St. Franciscus van Siena zijn er 223 geconsacreerde Hosties geheel in tact gebleven en wel 276 jaar lang. (Aartsbisschop Tiberio Borghese bewaarde ongeconsacreerde Hosties tien jaar lang in een afgesloten tinnen kistje. De wetenschappelijke commissie die verantwoordelijk was, vond toen het kistje werd geopend, slechts wormen en bedorven brokstukken.) Het gebeurde van Siena is tegen alle natuurlijke en biologische wetten in. De wetenschapper Enrico Medi zegt: “deze directe tussenkomst van God is het wonder, vervuld en behouden voor eeuwen om te zoeken naar de permanente Werkelijkheid van Christus in het Eucharistisch Sacrament.

Basiliek van St. Franciscus in Siena

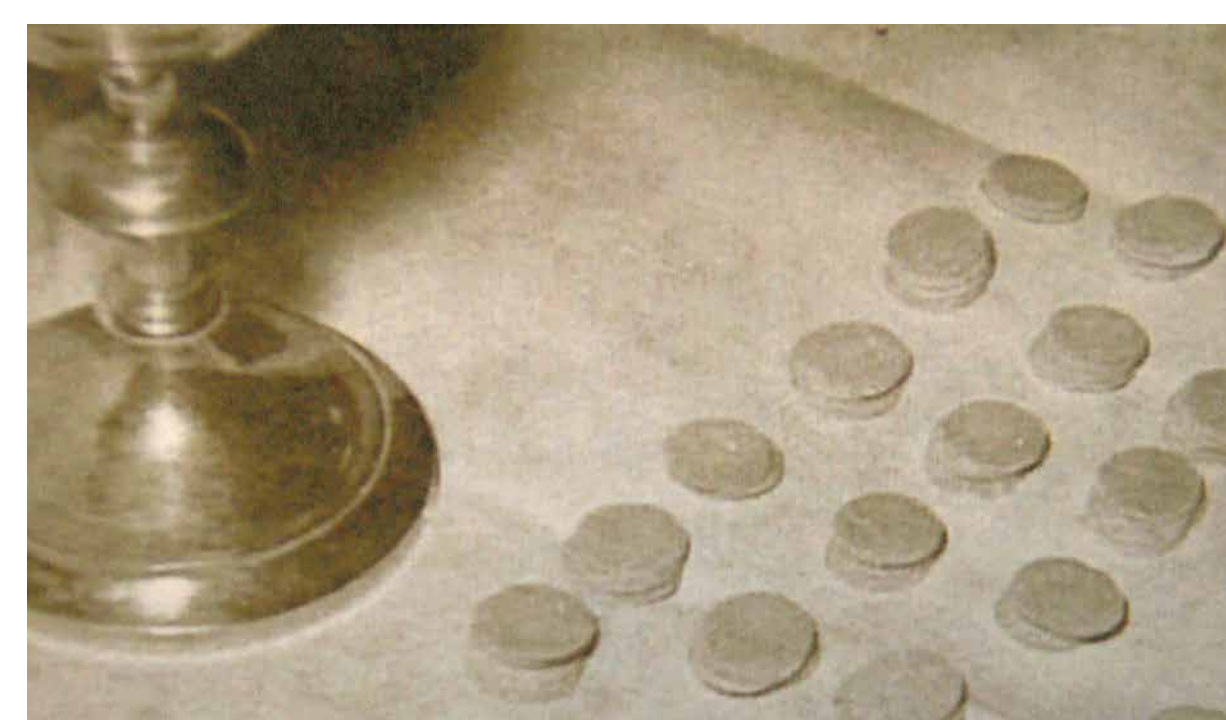
Interieur van de St. Franciscus kerk in Siena

De H. Hosties van Siena

Zijne Heiligheid Johannes Paulus II bij zijn bezoek aan Siena in 1980, in aanbidding voor de Hosties van het wonder

14 testen werden er nog gedaan om de condities van de Hosties te bepalen. Het meest wetenschappelijke onderzoek werd gevraagd door Pius X in 1914, bijgewoond door vele wetenschappers

Dit schilderij van Meester Stefano di Giovanni (1392-1450) bekend als “Il Sasseta”, wordt bewaard in Engeland in het Bowes Museum in Barnard Castle. Het laat zien de scene van een ander Eucharistisch wonder dat vlakbij Siena plaatsvond in een Karmelieten klooster. Men ziet een Karmelieten monnik die gekweld wordt door twijfel aan de Echte Tegenwoordigheid van Jezus in het H. Sacrament en hij wordt bevrijd van de duivel nadat hij de Communie had ontvangen

Onder de belangrijkste documenten die het wonder beschrijven is een stuk, geschreven door een zekere Macchi in 1730, waar in staat geschreven dat op 14 augustus 1730 dieven inbraken in de kerk van St. Franciscus te Siena en de kelk hebben gestolen met daar in 351 geconsacreerde Hosties. Na 3 dagen, op 17 augustus, werden de 351 Hosties teruggevonden (nog geheel in tact) in het stof van de armenbus in het heiligdom van Santa Maria in Provenzano. Alle bewoners vierden de vondst van de geconsacreerde Hosties, die onmiddellijk in een plechtige processie naar de kerk werden teruggebracht. Na verloop van tijd veranderden de Hosties niet van uiterlijk. Vele malen onderzochten voornamelijk personen dit en de conclusies waren steeds hetzelfde; de Hosties zijn

nog vers, intact, niet slechter geworden, chemisch zuiver en vertonen geen enkel teken van verandering. In 1914 gaf Pius X zijn goedkeuring aan een onderzoek dat werd bijgewoond door vele professoren van gezondheid, van chemie, en farmacie, onder hen was de bekende professor Siro Grimaldi. De eindconclusie van het onderzoek was: “de Hosties van Siena zijn het klassieke voorbeeld van het perfecte behoud van Delen van ongedesemd brood, geconsacreerd in het jaar 1730 en vormen een uniek en zeer interessant fenomeen die tegengesteld is aan de natuurlijke wetten van conservering van organisch materiaal..... Het is vreemd, verassend, abnormaal. De wetten van de natuur zijn tegenovergesteld. In het glas was schimmel en het ongedesemd brood was moeilijk van het glas af te halen. Het is een uniek feit in de annalen van de wetenschap. Bijkomende onderzoeken werden in

1922 nog gedaan, bij gelegenheid van de overbrenging van de Hosties in een kristallen cilinder in 1950-1951. Paus Johannes Paulus II zei tijdens een bezoek aan de stad Siena op 14 september 1980, terwijl hij naar de Hosties keek: “het is de Echte Tegenwoordigheid”. Het blijvend wonder van de Hosties wordt bewaard in de kapel Piccolomini in de zomermaanden en in de wintermaanden in de kapel Martinozzi. Talrijke initiatieven werden door de inwoners van Siena genomen ter ere van de H. Hosties; de eerbied van de politieke regio, het respect van de kinderen die pas hun Eerste Communie hadden gedaan, de plechtige processie met de viering van Corpus Christi, de Eucharistische plechtigheid van eind september, de dag van de Eucharistische aanbidding op de 17e van elke maand ter herdenking van de ontdekking van de Hosties op 17 augustus 1730.

Het Eucharistisch Wonder van HERENTALS

BELGIE, 1412

Bij het Eucharistisch Wonder van Herentals waren enkele gestolen Hosties na acht dagen teruggevonden en ze waren nog geheel in tact ondanks de regen. De Hosties had men gevonden in een veld dichtbij een konijnenhol, omgeven door een stralend licht in de vorm van een kruis. Elk jaar worden de 2 schilderijen van Antoon van Ysendijk, waarop het Wonder is afgebeeld, in processie gedragen naar het veld waar men een kleine schrijn “de Hegge” heeft gebouwd. Hier wordt een herdenkingsmis opgedragen in aanwezigheid van veel mensen. De 2 schilderijen worden tegenwoordig bewaard in de kerk van St. Waldetrudis in Herentals.

Kerk van St. Waldetrudis in Herentals

“De Hegge”, kapel gebouwd op de plaats van het wonder

Van IJzendyck (1801-1875) een aantal schilderijen: “het wonder van de Hegge”; kerk van St. Waldetrudis

Een schilderij van Van Ysendyck, waarop afgebeeld het mirakel

Het interieur van de st. Waldetrudiskerk

In 1412 zocht Jan van Langerstede onderdak in een hotel niet ver van het stadje Herentals. Deze man stal geconsacreerde Hosties uit de kerken en verkocht ze overal in Europa. De dag na zijn aankomst in Herentals ging hij naar het dichtbij gelegen dorpje Poederlee. Hij ging de parochiekerk binnen en zonder dat iemand het merkte stal hij de kelk en de ciborie die 5 geconsacreerde Hosties bevatte. Toen hij terugkeerde naar Herentals; plaatselijk bekend als “de Hegge”, leek het wel alsof hij door een geheimzinnige kracht werd tegengehouden om zijn reis voort te zetten. Daarom probeerde hij de Hosties kwijt te raken door ze in de rivier te gooien maar, hoe hij het ook probeerde het was nutteloos. Jan was ten einde raad. Toen hij niet ver weg een veld zag met een groot konijnenhol en hij verstopte de Hosties daar

in. Dit ging zonder enige moeite en de man kon rustig weer terugkeren naar Herentals. Intussen was de stadrechter, Gilbert de Pape, bezig met een onderzoek naar de dader van de diefstal in de kerk van Poederlee. Onder de verdacht bevond zich ook onze Jan. De politie onderzocht zijn bagage en vond de kelk en de ciborie. Jan biechtte toen alles op behalve het feit dat hij de Hosties had verstopt. Hij werd tot ophanging veroordeeld en Jan had al het schavot beklommen, toen hij om zijn ziel te zuiveren, volledig schuld bekende. De rechter schorste de executie en gaf Jan het bevel om de plaats aan te wijzen waar hij de Hosties had achtergelaten. Een grote menigte volgde hem. Toen zij aankwamen bij het veld zagen zij de Hosties schitteren en gerangschikt liggen in de vorm van een kruis. Vreemd genoeg waren de Hosties nog geheel in tact, ondanks het slechte

weer werden en de Hosties onmiddellijk in processie teruggebracht; enkele naar Herentals en enkele naar Poederlee, waar zij verbleven tot de 16e eeuw. Op 2 januari 1441 werd het Wonder authentiek verklaard door de magistraat van Herentals. Op de plek waar de Hosties waren gevonden werd een kleine kapel gebouwd waar vele prelaten kwamen zoals b.v. Jean Malderus, bisschop van Antwerpen in 1620 en Paus Benedictus XIV in 1749. De dochter van Jan van Luxemburg; Elisabeth Van Gorlitz financierde een grotere kapel die later omgebouwd werd tot een schrijn.

Het Eucharistisch Wonder van PARIJS

FRANKRIJK, 1290 DEEL I

Tijdens de Pasen van 1290 was iemand die het geloof haatte en niet in de Werkelijke Tegenwoordigheid van Christus in de Eucharistie geloofde in het bezit gekomen van een geconsacreerde Hostie met de bedoeling om de Eucharistie te ontheiligen. Hij doorboorde de Hostie met een mes en gooide het H. Sacrament in kokend water. En zie, de Hostie steeg wonderbare wijze op uit het water in aanwezigheid van de man, die hierdoor bevreesd werd. Daarom deed hij de Hostie in de schaal van een vrome vrouw. Deze bracht de Hostie onmiddellijk naar de pastoor.

Raam van de kerk van St. Etienne waarop het wonder is afgebeeld

Miniatuur van een cartolario (16e eeuw) bewaard in de nationale archieven; waarop de heiligschennis staat afgebeeld

Afbraak van de kerk St. Jean en Greve; Pierre Antoine Demachy 1797

De kerk van St. Etienne du Mont

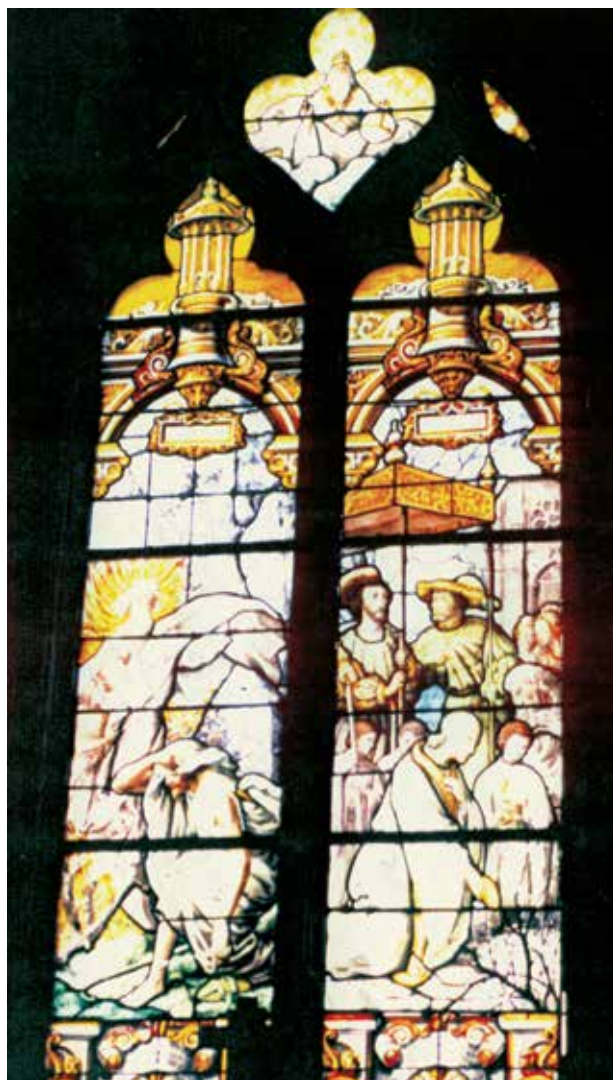
Er zijn meerdere documenten die dit gebeuren bevestigen. De Italiaanse historicus Giovanni Villani vermeldt alle bronnen en feiten van het Wonder in boek VII bladzijde 136, van zijn beroemde boek geschiedenis van Florence. Een uitgebreid onderzoek van de bronnen werd gedaan door mevr. Moreau-Rendu in haar werk getiteld: In Parijs, rue des Jardins, uitgegeven in 1954 met een voorwoord van bisschop Touze, die de assistent bisschop was van Parijs. De schrijver liet een uitvoerige lijst met documenten zorgvuldig onderzoeken en verklaarde toen dat de feiten authentiek waren. De meest bekende versie hiervan is gevonden in de geschiedenis van de kerk in Parijs; geschreven door de Franse aartsbisschop Rupp die schrijft over het Eucharistisch Wonder van Parijs op de bladzijden toegewijd aan het bisdom van Simon Matifus van

Busay, die de bisschopszetel had van St. Denis van 1290 - 1304. Op Paaszondag 2 april 1290, kreeg een man, genaamd Jonathas, een geconsacreerde Hostie in zijn bezit. Deze man haatte het katholieke geloof en geloofde niet in de echte Tegenwoordigheid van Christus in het H. Sacrament. De man doorboorde de H. Hostie met een mes. Toen begon de Hostie te bloeden. Het Bloed vloeide in de kom waar hij de Hostie had gedaan. Door paniek overmand besloot de man het H. Sacrament in het vuur te gooien, maar als door een wonder steeg de H. Hostie omhoog uit het vuur. Wanhopig gooide hij de Eucharistie in kokend water. Maar de Hostie steeg opnieuw uit het water omhoog, bleef in de lucht hangen en nam toen de vorm aan van een kruis. Tenslotte legde hij de Hostie in een schaal van een parochiaan van St. Jean-en-Greve en deze bracht het H. Sacrament naar haar parochiepriester.

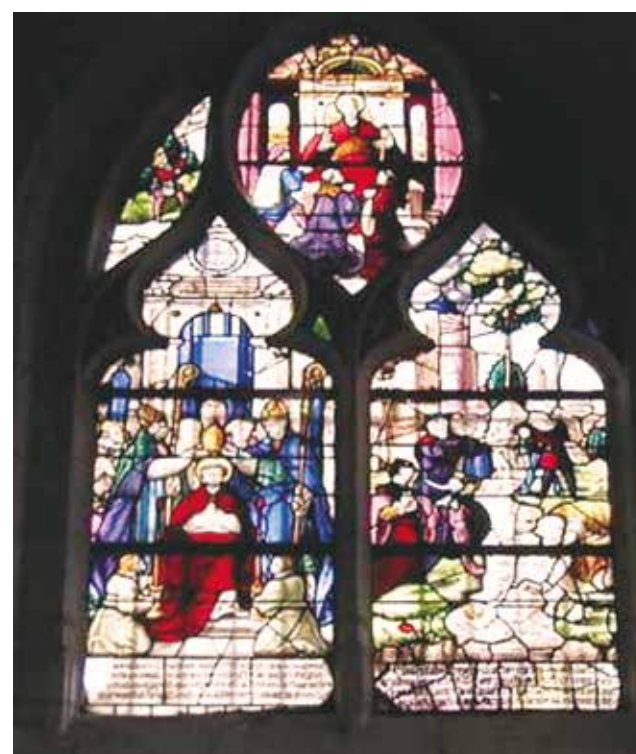
Eeuwenlang verbleef de H. Relikwie in de kerk van St. Jean. Tijdens de Franse Revolutie is deze kostbare Relikwie spoorloos verdwenen. Er zijn nog meer belangrijke feiten. De kerkelijke autoriteiten, de mensen en de koning besloten om het huis van diegene die de H. Hostie had ontwijfd, om te bouwen tot een kapel waarin de H. Hostie zou worden bewaard. De in beslagname van het huis van Jonathas, genoemd het huis van het Wonder, werd door Philips de Goede vastgelegd in een verkoopakte van 1291. De omvorming van het huis in een oratorium was na de Bul, die uitgegeven was door Paus Bonifatius VIII. De naam "Rue du Dieu boulli" (straat van de gekookte God), werd gegeven door de mensen van Parijs aan de "Rue des Jardins". De Eucharistische viering in de kapel des Billets van het departement van Reparation (herstel) wordt gehouden op de tweede zondag van de Advent en inde Vastentijd.

In 1533 werd een ciborie gestolen waar de geconsacreerde Hosties nog in zaten. De dieven gooiden de Hosties weg. Maar er was een hevige sneeuwstorm. De volgende dag echter werden de Hosties teruggevonden en ze waren nog in perfecte staat. De vele genezingen en de buitengewone grote devotie die uit dit Wonder voortkwamen, waren niet voldoende om de Hosties te beschermen. Zij werden vernield en ontheiligd.

Raam waar op het wonder is afgebeeld

In het jaar 1532, eind december, waren dieven de parochiekerk van Marseille-en-Beauvais binnengedrongen en stalen een kostbare zilveren ciborie, waar de geconsacreerde Hosties nog in zaten. De Hosties werden in de hoofdstraat onder een grote steen gegooid. Op 1 januari wandelde de heer Jean Moucque in die straat, ondanks de hevige sneeuwstorm. Op een gegeven moment werd zijn aandacht getrokken naar een steen langs de kant van de straat omdat hierop helemaal geen sneeuw lag. Toen hij de steen opbeurde was hij zeer verbaasd om de Hosties te zien en nog wel geheel in tact. Hij ging onmiddellijk naar de pastoor Pater Prothais die, vergezeld door vele gelovigen, de Hosties mee naar de kerk nam. Vanwege de grote toeloop van mensen werd er tenslotte de kapel van de heilige Hosties

gebouwd. De historicus Pierre Louvet beschrijft enkele van deze wonderen in zijn geschiedenis van de stad Beauvais. Er is een buitengewoon verhaal van een priester, Pater Jacques Sauvage, die geheel werd genezen van zijn verlamdheid en stomheid. De heer d'Autreche, blind vanaf zijn geboorte kon weer zien. Ondanks al deze gunsten door God gegeven, bekeerde de bisschop Graaf van Beauvais Odet de Coligny zich tot het calvinisme en trouwde Elisabeth van Hauteville. Alvorens in het openbaar afstand te doen van zijn geloof gaf hij bevel dat de Hosties moesten worden genuttigd. Tegenwoordig staat de kapel van de heilige Hosties er nog steeds en elk jaar op 2 januari wordt er een plechtige Mis gevierd.

Het Eucharistisch Wonder van SANTAREM

PORTUGAL, 1247, DEEL I

Het Eucharistisch wonder van Santarem samen met die van Lanciano worden beschouwd als de meest belangrijke Eucharistische wonderen. Talrijke studies en canonieke analyse werden op de relikwieën gedaan. De Hostie veranderde in bloedend Vlees en Bloed en vloeide over het H. Sacrament. Beide relikwieën worden bewaard in de kerk van de H. Stephanus in Santorem.

Interieur van de Schrijn van het Allerheiligste wonder in Santarem

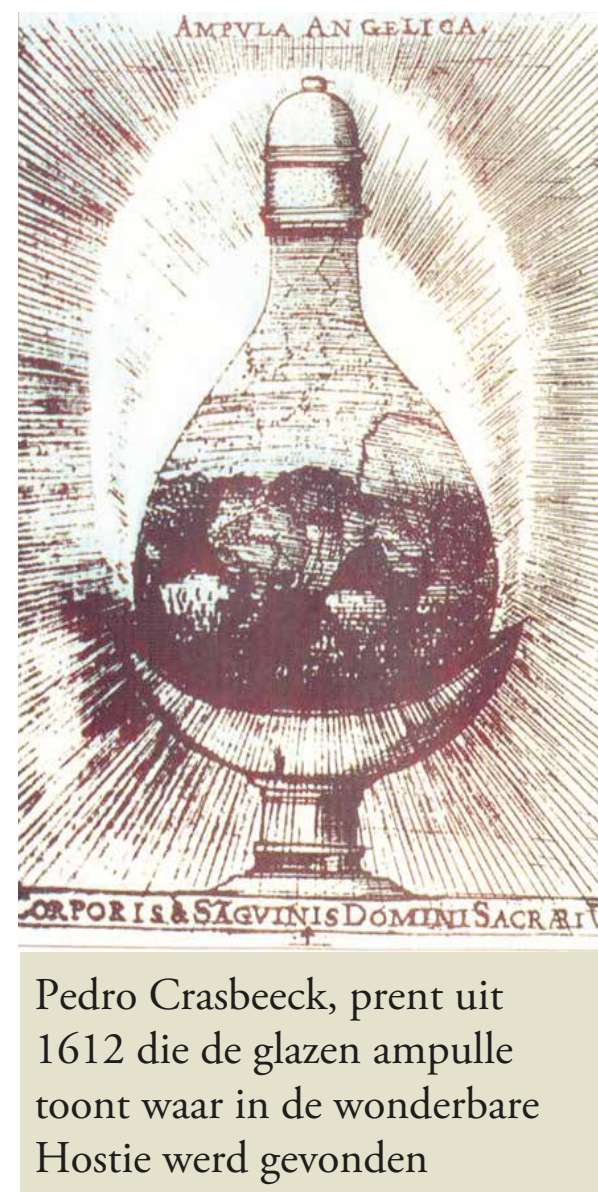
Het huis waar het wonder gebeurde

Altaar waar de relikwie van het wonder wordt bewaard

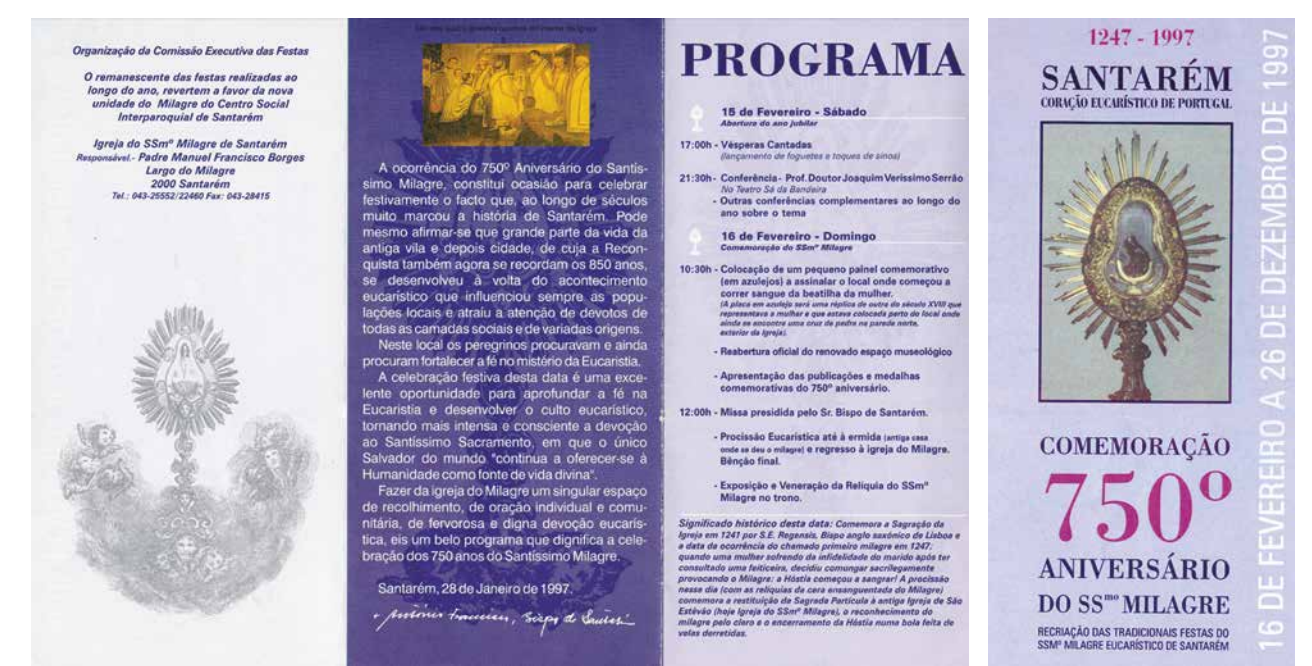
Ampulle met daarin het Bloed van de Hostie

Pedro Crasbeeck, prent uit 1612 die de glazen ampulle toont waar in de wonderbare Hostie werd gevonden

Het Heiligdom van het Allerheiligste wonder in Santarem

Interieur van de kerk

Sommigen Pausen verleenden volle aflaten aan dit Eucharistisch wonder; Pius IV, Pius V, Pius VI en Paus Gregorius XIV. Men kan nog steeds in de H. Stephanus kerk dit kostbare relikwie bewonderen. Volgens de datum vermeld in het document van Koning Alphons IV in 1346, op 16 juli 1266, was een jonge vrouw jaloers op haar man. Zij ging naar een heks die zei dat ze naar een kerk moest gaan om een geconsacreerde Hostie te stelen om te gebruiken voor een liefdesdrankje. De vrouw stal de Hostie en verborg de H. Eucharistie in een linnen doek die onmiddellijk met Bloed werd bekleet. Hierdoor geschrokken snelde ze naar huis en deed de linnen doek open om te zien wat er gebeurd was. Tot haar verbazing zag ze dat het Bloed van de Hostie stroomde. De verwarde vrouw stopte het partikel in een

lade in haar slaapkamer. Die nacht begon de lade krachtige lichtstralen uit te zenden en zo fel dat het wel daglicht scheen. De man bemerkte ook het vreemde fenomeen en vroeg zijn vrouw hierover, die wel verplicht was om hem alles te vertellen. De volgende dag informeerde het echtpaar de pastoor die naar het huis ging om de Hostie mee terug te nemen naar de H. Stephanuskerk in plechtige processie en onder begeleiding van vele religieuzen en leken. De Hostie bloedde 3 achtereenvolgende dagen en werd daarna geplaatst in een prachtige reliekschrijn, gemaakt van bijenwas. In 1340 gebeurde er een nieuw wonder. Toen de priester het tabernakel opende vond hij de vaas van bijenwas gebroken in vele stukjes; in plaats daarvan was er een kristallen vaas met daar in het Bloed vermengd met de was. De Hostie

wordt bewaard in een 18e-eeuwse troon boven het hoofdaltaar. De H. Stephanuskerk staat bekend als “de Schrijn van het wonder”. Door de eeuwen heen, bij verschillende gelegenheden gaf de Hostie nieuwe vloeiingen van Bloed en in enkele gevallen werden afbeeldingen gezien van Ons Heer in de Eucharistie. Onder de getuigen van dit gebeuren is H. Franciscus Xavier, die de Schrijn bezocht voordat hij de missie in ging. Elk jaar, sinds het wonder gebeurde op de 2e zondag van april, wordt de kostbare relikwie in processie gedragen, vanaf het huis van het echtpaar naar de H. Stephanuskerk. Het huis van het echtpaar werd in 1684 een kapel.

Het Eucharistisch wonder van de H. EGIDIO

FRANKRIJK, 1589

Charles Martel had een ernstige zonde begaan en getroffen door berouw besloot hij naar Provenza te gaan om te gaan biechten naar een bekende Abt uit die tijd genaamd Egidio om vergiffenis van zijn zonden te verkrijgen, maar zonder echt te biechten, want hij wilde geheim houden hetgeen hij gedaan had. St. Egidio deed de Mis toen een Engel hem verscheen die naast het altaar ging staan terwijl hij een boek in zijn hand droeg waar in de ongebiechte zonde stond. Toen hij verder ging met het vieren van de Mis verbleekte het schrijven in het boek beetje bij beetje totdat het geheel verdwenen was en Charles Martel kreeg vergiffenis.

H. Egidio en het hert

De Mis van St. Egidio in aanwezigheid van Charles Martel.
Nationale Galerij van Londen

Charles van Steuben

Een raamschildering van
Charles Martel

De strijd van Charles Martel en AbderRahman, koning van
de Saracenen

Voorafgaande aan de zegeviering over de Saracenen in Portier had Charles Martel de grote zonde begaan van incest met zijn zus. Getroffen door berouw durfde hij de zonde niet te biechten, zo afschuwelijk was de begane daad. Hij besloot daarom om naar Provenza te gaan naar een bekende Abt uit die tijd, genaamd Egidio om vergiffenis te verkrijgen voor zijn zonden, zonder het eigenlijk te biechten, want hij wilde deze daad geheim houden. St. Egidio vierde de Mis toen een Engel hem verscheen die naast het altaar ging staan met een boek in zijn hand waar in de ongebiechte zonde stond. Bij het verder gaan van de misviering verdween het geschrevene in het boek beetje bij beetje totdat het geheel verdwenen was en Charles Martel kreeg vergiffenis. Het verhaal van deze zonde en wonderbaarlijke absolutie werd zo beroemd dat

gewone hartstocht werd toegeschreven aan Charlemagne en niet aan Charles Martel, alsof de echte deelnemer niet voldoende gezaghebbend zou zijn. St. Egidio stond erg goed bekend zelfs nog voor het wonder. Hij kwam oorspronkelijk uit Athene en had zijn toevlucht gezocht tot een kluizenaarshut in het bos van Gard, waar een jong hert hem elke dag bezocht om hem met haar eigen melk te voeden. Op een dag tijdens de jacht volgde de koning van de Visigoths het dier tot aan de ingang van de grot waar de kluizenaar woonde en schoot het hert neer. Om dit alles goed te maken liet de koning een groot klooster bouwen op naam van St. Gilles du Gard en het werd een belangrijke stop op het pad van de pelgrims die naar Compostella gingen, het werd zelfs een pelgrimsoord. St. Egidio wordt aangeroepen als hulp bij een moeilijk biecht.